OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

CENTRI ŞI CORPURI SUBTILE

aura, plexul solar, centrul Hara, chakrele

colecţia IZVOR Nr. 219

Cap. I **EVOLUŢIA UMANĂ ŞI DEZVOLTAREA ORGANELOR SPIRITUALE**

Posedăm un corp fizic care e compus din organe. Chiar şi copiii ştiu asta: întrebaţi-i unde le sunt ochii, ei vă vor arăta; şi gura, urechile, nasul, picioarele vi le vor arăta, de asemenea. Mai târziu, la şcoală, ei vor învăţa că omul are cinci simţuri (vederea, mirosul, auzul, gustul şi simţul tactil), având fiecare funcţii bine determinate: funcţiile senzaţiilor tactile nu sunt cele ale gustului sau ale vederii, etc.

Toate raporturile omului cu lumea sunt bazate pe cele cinci simţuri, de aceea el încearcă să profite la maxim de posibilităţile lor şi, de asemenea, să-şi multiplice senzaţiile pe care le furnizează ochii, urechile, pielea, etc... Printre senzaţii, unele sunt mai mult sau mai puţin necesare şi mai mult sau mai puţin intense. De exemplu, gustul: cine ar nega bogăţia, varietatea senzaţiilor produse de gust, mai ales la o masă suculentă? Sau simţul tactil... Când un bărbat şi o femeie se mângâie, ei simt senzaţii de o mare intensitate; se spune că plăcerea sexuală dă cele mai puternice senzaţii, ceea ce este destul de îndoielnic. În general, da, e adevărat, dar nu pentru toată lumea: anumiţi artişti, înzestraţi cu o mare sensibilitate a vederii sau auzului, trăiesc cele mai puternice impresii graţie culorilor şi sunetelor, mai intense decât cele din cazul actului sexual, care adesea îi lasă indiferenţi şi reci.

Majoritatea oamenilor nu e încă aşa de evoluată, putem spune că simţul tactil (în care includem şi sexualitatea) şi gustul sunt, pe moment, cele două simţuri care guvernează lumea. Vederea, auzul şi mirosul ocupă un loc secundar; sunt oameni pe care parfumurile, sunetele şi culorile îi lasă indiferenţi, cu excepţia cazului când este în joc interesul lor, ca în cazul animalelor, unde mirosul, auzul şi văzul sunt extraordinar de dezvoltate, pentru că au nevoie de aceste simţuri pentru a se proteja şi a-şi căuta hrana.

Vă vorbesc de lucruri pe care le ştiţi, dar o fac pentru a vă atrage atenţia asupra concluziilor la care, sigur, nu aţi ajuns. De milenii oamenii exersează cum să-şi multiplice, cum să-şi amplifice senzaţiile şi percepţiile celor cinci simţuri, şi acest joc pe claviatura celor cinci simţuri îl numesc cultură şi civilizaţie. Ei bine, e puţin cam sărăcăcios acest fel de a vedea lucrurile. Oricare ar fi gradul de fineţe pe care l-ar putea atinge, cele cinci simţuri rămân oricum limitate, pentru că aparţin lumii fizice şi nu explorează decât planul fizic. Natura a prevăzut şi alte clape pe claviatură... da, un al şaselea, al şaptelea simţ, de o altă intensitate, de o altă putere. Numai că, pe moment, oamenii s-au limitat la cele

cinci simțuri, nu vor să recunoască că sunt şi alte domenii de explorat, de văzut, de atins, de respirat. Nu este deci de mirare că nu pot avea noi senzații, mai extinse, mai bogate, mai subtile. Cum se poate explica faptul că, fără a-şi hrăni în nici un fel cele cinci simțuri, anumite ființe au percepții care le duc până la extaz: o lărgire a conştiinței, o impresie de plenitudine, de grandoare şi imensitate?

Oamenii trebuie să înțeleagă că, necăutând decât acumularea şi amplificarea senzațiilor fizice, vor avea mari decepții, deoarece senzațiile acestea sunt limitate. De ce? Pentru că fiecare organ este specializat: el îndeplineşte o funcție determinată şi nu procură decât senzații ce corespund naturii sale. Pentru a simți noi senzații, trebuie să ne adresăm altor organe, pe care le posedăm.

Observați oamenii: ei au posibilitatea de a vedea totul, de a gusta şi atinge totul, de a cumpăra totul, şi totuşi le lipseşte ceva. De ce? Pentru că ei nu ştiu că, pentru a cunoaşte plenitudinea, a descoperi senzații de o putere şi bogăție într-adevăr excepționale, trebuie să începă prin a nu mai conta exclusiv pe cele cinci simțuri. În acest domeniu orientalii sunt capabili de a face experiențe absolut de neconceput pentru occidentali. În India sau în Tibet, de exemplu, anumiți yoghini locuiesc în găuri scobite în pământ. În această obscuritate, în linişte absolută, nu există nici un fel de hrană pentru cele cinci simțuri, pe care yoghinul reuşeşte să le amorțească prin meditație. Iar când simțurile se opresc din funcțiune, ele nu mai absorb energia psihică destinată centrilor subtili: atunci, aceştia se trezesc şi yoghinul începe să vadă, să audă şi să simtă, să atingă elementele fluidice din regiunile superioare. Iată deci scopul pentru care aceste ființe excepționale încearcă, unii timp de ani de zile, să-şi suprime senzațiile vizuale, auditive, olfactive, etc... oprind orice mişcare. Rămâne doar gândirea; în continuare, ei îşi opresc până şi gândirea, pentru a trăi în comunitate totală cu Divinitatea.

Dumnezeu a depus în sufletul uman posibilități pe care o existență întoarsă prea mult spre exterior le împiedică a se trezi. De altfel, ce faceți atunci când meditați? Închideți ochii pentru a vă putea întoarce atenția spre interior... Dar aş dori să aduc o precizare la acest subiect. Când meditați, nu rămâneți prea mult timp cu ochii închişi; altfel, de vreme ce nu sunteți încă yoghini hinduşi, riscați să adormiți. Deschideți din când în când ochii, fără a vă lăsa atenția distrasă de ceea ce vă înconjoară, închideți-i, apoi deschideți-i din nou... Bineînțeles, pentru a medita se recomandă în general de a închide ochii, pentru că aceasta ajută la izolare şi concentrare. Dar dacă îi închidem prea mult timp, adormim...

Ce se petrece: deschizând ochii, ne trezim, iar închizându-i, ne pregătim să dormim. Este un proces înregistrat în creier de milioane de ani, iar natura, care este fidelă şi veridică, spune: “Ați închis ochii? Înseamnă că doriți să dormiți. Foarte bine, vom aranja asta!” Şi iată-vă, scufundat într-o... “meditație” profundă! Dimpotrivă, când deschideți ochii, este semnalul de trezire: totul se pune în mişcare, începe să funcționeze, creierul, brațele, picioarele... Da, o mică

mişcare, o nimica toată - deschiderea ochilor - declanşează o lume întreagă! Această problemă, a închiderii şi deschiderii ochilor, este foarte importantă. Vi se spune uneori: "Dar deschideți ochii!" E un fel de a vorbi, pentru că ochii voştri sunt deschişi; atunci, despre care ochi este vorba? Ei bine, despre alți ochi care sunt mai lucizi, care au o vedere mult mai profundă, mai spirituală. Ochii corpului vostru sunt deschişi, într-adevăr, dar mai aveți şi alți ochi, iar aceştia sunt închişi. Totuşi uneori, observăm că ei există, şi că se pot deschide.

Uneori, pentru a putea deschide aceşti ochi spirituali, care văd aspecte mai subtile ale realității, trebuie închişi ochii fizici. Alteori, dimpotrivă: închizând ochii fizici îi închidem pe cei spirituali şi deschizând ochii fizici îi deschidem pe cei spirituali. Vedeți, sunt nuanțe foarte subtile. Încet-încet, veți reuşi să distingeți toate acestea şi să vă serviți de ele în viața cotidiană.

Occidentali au dus la perfecțiune viața celor cinci simțuri. Ei îşi imaginează că în acest fel vor cunoaşte totul... şi vor fi fericiți. Ei cunosc destule lucruri, e adevărat, încearcă multe senzații, dar cele cinci simțuri devorează toată energia lor psihică şi nu le rămâne nimic pentru partea spirituală. În occident, oamenii trăiesc prea mult senzațiile fizice şi nu mai au energie pentru a o concentra spre alte facultăți, care se pot trezi. Prea multe senzații! "Trăim"... desigur că trăim; dar e o viață care ascunde adevărata viață. Trebuie să înțelegeți aceasta, şi să vă decideți să eliminați multe senzații care împiedică o reală percepție a lucrurilor.

La ora actuală, folosirea drogurilor se extinde tot mai mult... Din cauza dorinței de a scăpa din insipida viață cotidiană, din ce în ce mai mulți oameni caută evadarea în opiu, haşiş, marijuana, cocaină, heroină... Toți acei care folosesc aceste droguri obțin anumite senzații de clarvedere, de claraudiție, etc... care le pot da iluzia de a atinge stări de conştiință superioare. Dar se înşeală, şi în timp îşi pierd chiar şi propriile facultăți intelectuale şi îşi ruinează sănătatea. Aceste droguri, deşi sunt utilizate de secole în Orient sau în America de Sud, sunt foarte nocive pentru sistemul nervos.

Hinduşii şi Tibetanii au o înaltă cunoaştere a ierburilor, e o ştiință care se transmite de milenii. Unele, se pare, permit când sunt mâncate a trăi săptămâni fără hrană; altele, de a rămîne zi şi noapte în zăpezile Himalaiei fără a suferi de frig. Acestea mi s-au spus; nu le-am verificat, dar e posibil. Eu cred în puterea ierburilor. Există, de asemenea, preparate foarte puternice grație cărora putem să ne provocăm viziuni şi dedublare. Citim, în anumite cărți, că în Evul Mediu se cunoşteau pomade, unguente, cu care vrăjitoarele îşi ungeau corpul pentru a merge la Sabat. În realitate, ele nu mergeau nicăieri cu corpul fizic, ci cu corpul astral. Anumiți medici au verificat realitatea acestor fenomene. Ei au adaptat rețetele, care sunt dificil de reconstituit exact, pentru că nimic nu era spus clar, şi le-au experimentat. În toate aceste unguente se introduceau substanțe excitante, care provoacă dedublarea.

Dar să lăsăm această problemă. V-am spus aceste lucruri numai pentru

a vă arăta că există produse extrem de puternice care vă dau acces la planurile mai subtile decât cel fizic, dar aceste produse sunt adesea foarte nocive. De aceea vă sfătuiesc să nu vă serviți niciodată de ele. Cea mai bună soluție este de a căuta toate aceste senzații de plenitudine, libertate, bucurie, dilatare prin mijloace spirituale. Iată, este aici drumul regal. Adevărații discipoli nu contează pe nimic din exterior, ei ştiu că Dumnezeu a depus toate comorile şi toată bogățiile, toate produsele tuturor laboratoarelor şi farmaciilor în ei înşişi, e suficient să le caute şi să le folosească. Ar fi păcat pentru voi, după ce ați stat zece, douăzeci de ani într-o şcoală inițiatică, să nu fi învățat să puneți în valoare bogățiile pe care le posedați.

Fiecare organ de simț ne procură o parte din cunoaşterea lumii şi e interesant de ştiut cum sunt aceste simțuri ierarhizate. Simțul tactil e specializat în ceea ce este solid, nu atingem nici ceea ce este gazos, nici ceea ce este eteric, un pic lichidele, dar mai ales solidele. Gustul e specializat pentru lichide. Veți spune: “Ba nu, când pun o bomboană în gură, ea e solidă, şi am totuşi o senzație de dulce...“ Ah! Vă voi răspunde că n-ați studiat bine problema: gustul nu funcționează decât cu o condiție, ca ceea ce puneți în gură să aibe posibilitatea de a deveni lichid grație salivei. Să luăm acum mirosul. Este un simț care percepe mirosurile, adică emanațiile gazoase. Nasul are încă raporturi cu materia, dar cu o materie mai subtilă ale cărei particule plutesc în aer. Mai departe, în cazul auzului, nu mai e vorba de particule materiale, ci numai de unde, vibrații. Şi la fel este pentru văz. Cu vederea suntem aproape de lumea eterică. Deci, vedeți, cele cinci simțuri sunt ierarhizate, de la cel mai grosier la cel mai subtil.

Dar dacă vrem acum să pătrundem în lumea astrală, nu ne mai putem folosi de cele cinci simțuri. Ne trebuie un alt simț, care să fie adaptat, adică capabil de a percepe o materie şi mai subtilă. Toți aceia care nu au dezvoltat acest al şaselea simț nu pot şti că există o altă materie, o altă regiune, ei nu bănuie că universul e parcurs de alte vibrații, care ne pot provoca senzații mai vaste şi intense. Pentru a atinge un obiect, trebuie să te afli lângă el. Pentru a-l gusta, de asemenea. Pentru a respira un parfum, putem fi, deja, la o anumită distanță. Pentru a capta un sunet, distanța poate fi puțin mai mare... Şi pentru vedere, şi mai mare, pentru că ochii sunt astfel alcătuiți încât ne permit să primim informații şi instrucțiuni de foarte departe. Vedeți din nou cum natura a stabilit foarte inteligent această ierarhie între cele cinci simțuri. Dar ea nu s-a oprit aici, şi acum alte simțuri trebuie să ne pună în contact cu regiuni mai vaste şi mai îndepărtate.

Cât timp ființa umană nu şi-a dezvoltat organele care pot să o pună în contact cu regiuni şi entități mult mai elevate, ea nu va cunoaşte mare lucru. Ea va scrie, va vorbi, va explica, va critica, va judeca, dar se va înşela tot timpul, pentru că nu cunoaşte decât o parte a realității. Dacă vrea să cunoască întreaga realitate, trebuie să exerseze, să trezească în ea alte facultăți pe care le poseda şi înainte, dar care dorm, aşteptând să fie utilizate. Într-o epocă foarte

îndepărtată, când omul nu intrase cu adevărat în posesia corpului său fizic, tradiția inițiatică spune că trăia tot timpul dedublat, în afara corpului său... Mai târziu, când spiritul său a început să coboare progresiv în materie, el şi-a dezvoltat facultăți care îi permiteau să lucreze asupra materiei (cele cinci simțuri), în timp ce slăbeau facultățile sale mediumnice. Dar nu le-a pierdut, le posedă încă.

Priviți copiii. Până la vârsta de şapte ani nu sunt complet intrați în corpul lor fizic: aceasta reflectă perioada când umanitatea era în acest stadiu de evoluție. În acea perioadă, oamenii vorbeau cu spiritele naturii şi cu sufletele morților, comunicau cu ele, le întâlneau, şi când mureau ei înşişi, nu ştiau dacă sunt morți sau vii. Lumea invizibilă, lumea spiritelor era pentru ei cea mai mare realitate; ei pluteau în atmosferă ca şi cum ar fi fost imateriali, şi numai din când în când reintrau în corpul lor fizic. În aceste condiții, ei nu erau pregătiți să lucreze asupra materiei. Ori, în evoluția lor trebuiau să treacă prin aceasta. În prezent, oamenii au ajuns să aibă mijloace intelectuale formidabile pentru a domina materia, dar în acelaşi timp au uitat de existența lumii spirituale, au rupt contactul cu ea. La unii, desigur, a rămas o amintire, o intuiție, dar majoritatea a uitat.

Există două forme de cunoaştere: intelectuală şi spirituală, deci dacă le-am putea dezvolta pe amândouă, e cu atât mai bine. Nu trebuie să uităm că natura însăşi, adică Inteligența cosmică are punctul ei de vedere asupra evoluției omului: ea a plănuit dezvoltarea ființei umane în cele două sensuri, spre materie şi spre spirit. Dar cum e foarte dificil de dezvoltat cele două părți în acelaşi timp, ea a dat omului secole şi milenii pentru a lucra într-o singură direcție, lăsând câteva căi deschise în cealaltă, pentru a nu împiedica evoluția sa spirituală. Deci, pentru epoca actuală, Spiritul cosmic a decis de a permite oamenilor de a se dezvolta în domeniul senzațiilor, al vederii, al auzului, etc... El îi lasă pe oameni să coboare în materie pentru a o poseda, a o atinge, a o explora, a o cunoaşte, şi mai cu seamă pentru a lucra cu ea.

Nu vă mirați, aşa este, e un pasaj. Spiritul uman e obligat să coboare, din ce în ce mai profund, în materie pentru a o cunoaşte, pe punctul de a pierde toate amintirile patriei celeste unde trăia în trecutul îndepărtat. Dar, cunoscând din ce în ce mai bine materia, el a făcut numeroase achiziții, şi mai ales a început să-şi domine materia lui proprie. Pe moment, desigur, numai o mică minoritate este capabilă de aceasta, dar pentru om, scopul existenței terestre este de a coborî în corpul fizic ca să intre în posesia facultăților sale şi să le utilizeze pentru a lucra asupra lumii exterioare.

Când spun că spiritul uman "coboară în materie", subînțeleg în primul rând în corpul fizic, pentru a se instala, pentru a-l lua în posesie şi a pentru a-i deveni stăpân. Apoi, după ce s-a instalat, el lucrează la rândul său asupra mediului exterior. Aici, de asemenea, manipulează lucruri: el transformă, construieşte, distruge... E o perioadă de involuție, de coborâre în materie. Dar cum Spiritul divin are proiecte grandioase pentru ființa umană, El nu o lasă să coboare indefinit, să se scufunde complet, să piardă contactul cu Cerul şi să-şi

uite originile. De îndată ce va atinge un stadiu suficient de posesiune de sine, de stăpânire a propriului creier, a propriilor membre şi tuturor facultăţile sale, de cunoaştere a tuturor proprietăţilor elementelor, atunci alte influenţe, alte forţe, alţi curenţi vor începe să o poarte, să o ridice, şi, progresiv, ea va regăsi facultăţile pe care le poseda în trecut: va cunoaşte în acelaşi timp şi materia şi spiritul.

Se spune în Geneză că Adam şi Eva au mâncat din fructul Arborelui Cunoaşterii Binelui şi al Răului. Aceasta semnifică că nu au vrut să se mulţumească cu cunoaşterea spiritului, şi că au vrut de asemenea să coboare în materie; au început atunci să coboare, şi aici, prin bucurie şi suferinţe, prin sănătate şi boli, studiază - mai mult răul - de milioane de ani. Depindea de ei să rămână sus, în Paradis, să nu fi mâncat decât fructele Arborelui Vieţii eterne, dar, împinşi de curiozitate, au vrut să vadă ce era jos, şi atunci au început să sufere de frig, de obscuritate, de boli şi de moarte.

Omenirea îşi continuă, încă, coborârea... Anumite religii numesc această coborâre “păcatul originar”. Dar o putem interpreta, de asemenea, ca un studiu în care fiinţa umană a vrut să se lanseze. Da, acest Arbore al Cunoaşterii Binelui şi Răului, reprezenta nişte studii de făcut, nişte studii forte dificile, pentru că omul trebuia să înfrunte o materie din ce în ce mai densă. Dar ce era rău în asta? El a ales să coboare să se instruiască, şi a coborât; acum e adâncit în studiile sale până la gât, pe cale de a-şi da seama în ce infern s-a băgat. Pentru moment, el studiază răul, dar într-o bună zi va urca înapoi pentru a studia binele.

Eu cunosc proiectele şi planurile Inteligenţei cosmice, ştiu că atunci când oamenii vor stăpâni şi domina materia graţie celor cinci simţuri, ei vor începe să se avânte spre înălţimi pentru a-şi dezvolta simţurile spirituale. Deci, cei care doresc să avanseze pe drumul evoluţiei, să înceapă să reducă din senzaţiile pe care le încearcă prin cele cinci simţuri pentru a căuta de acum înainte în ei înşişi. Înăuntru e vastitate, bogăţie... trebuie numai să căutăm!

Cap II **AURA**

Tot ceea ce există, oamenii, animalele, plantele, şi chiar pietrele, emit particule, produc emanaţii, şi această atmosferă fluidică, subtilă, care înconjoară orice lucru, o numim aură. Evident, ea nu este vizibilă, cu excepţia clarvăzătorilor, multă lume nici nu ştie că există. Aura este deci acest fel de halou care înconjoară fiecare fiinţă umană, cu diferenţa că la unii este vastă, luminoasă, puternică, posedă vibraţii intense, în timp ce la alţii, din contră, e mică, ştearsă, urâtă.

Putem compara aura cu pielea. Cunoaşteţi importanţa pielii pentru corpul fizic. Ea are numeroase funcţii. Mai întâi, are o funcţie de protecţie, e un scut, o carapace: protecţie împotriva şocurilor, contra substanţelor nocive, contra diferenţelor de temperatură, etc... Apoi, o funcţie de schimb, pentru că pielea absoarbe, respiră şi elimină. În fine, pielea este un organ de simţ, pentru că prin intermediul ei simţim temperatura, contactul, durerea, etc... Dar, nu mă voi opri la

aceste funcții, nu e domeniul meu, dacă vreți informații detaliate, le veți găsi în cărțile de anatomie şi fiziologie. Ceea ce mă interesează e să fac o paralelă între piele şi aură. Aura posedă aceleaşi funcții ca şi pielea. Putem spune că este pielea sufletului, ea este cea care-l îmbracă, care îl protejază, care îi dă sensibilitatea, şi, în fine, ea e cea care permite să lase să treacă curenții cosmici care permit schimburi între sufletul uman şi toate creaturile, până la astre, între sufletul unei creaturi şi Sufletul universal.

Putem, de asemenea să comparăm aura cu atmosfera care înconjoară pământul. Da, e extraordinar! Pământul posedă o perdea de protecție, pielea sa. Ea e un pic mai îngroşată ca a noastră, e adevărat, dar joacă exact acelaşi rol. Grație atmosferei sale, pământul evită multe pericole în cursa sa prin spațiu! Toate corpurile ce vin din spațiu şi care ar putea produce catastrofe dacă ar ajunge pe pământ, sunt obligate să intre mai întâi în contact cu atmosfera unde sunt, în general, dezintegrate. Atmosfera ne protejază de asemenea de alte pericole cum ar fi anumite radiații cosmice, care ar fi mortale pentru noi, dar care traversând atmosfera sunt neutralizate de elementele chimice cu care e impregnată.

Prin intermediul aurei noastre se produce un schimb neîntrerupt între noi şi forțele naturii. Toate influențele cosmice, planetare şi zodiacale care se deversează constant în spațiu, vin până la noi, şi după calitatea aurei noastre, după sensibilitatea sa, puritatea şi culorile sale primim o anume forță sau nu. Aura reprezintă, deci, antenele noastre, e un aparat care captează mesaje, unde, forțe care ne vin din univers. Să presupunem acum că există în lume anumite influențe nefaste. Dacă aveți o aură foarte puternică, foarte luminoasă, aceste forțe nu pot trece şi ajunge la conştiința voastră pentru a vă atinge, a vă zdruncina, a vă vătăma. De ce? Pentru că, înainte de a vă atinge, ele trebuie, mai întâi, să întâlnească aura voastră. Aceasta este o o barieră, un zid, sau ca o vamă la frontieră, şi la această vamă se găsesc angajați care nu lasă să treacă nimeni, fără să verifice ce are în bagaje, în maşini. Aceşti vameşi acționează în exteriorul conştiinței noastre, dar ei pot să ne avertizeze. Diferențiem funcțiile aurei, dar în realitate ele sunt legate: sensibilitatea, schimbul şi protecția, toate se fac în acelaşi timp.

Acum, ce factori acționează pentru formarea aurei? La fel ca la formarea pielii. Există piele ordinară, zgrunțuroasă, uscată, şi altele, din contră sunt suple, fine, plăcute... Aproape oricine e capabil ca dintr-o privire să judece calitatea unei pieli. Şi de ce depinde această calitate? De tot organismul, de buna funcționare sa fiziologică şi fizică. Omul e cel ce îşi formează pielea.

Da, pielea poate să ne dezvăluie multe lucruri. Dacă ea e fină şi spirituală, înseamnă că omul e spiritual, pentru că nimeni nu-şi poate forma o piele care nu-i corespunde. Inconştient, omul lucrează asupra pielii sale, şi, dacă ştie cum să şi-o facă, poate chiar să o schimbe. Evident, e foarte greu, dar e posibil şi este foarte important. Întreg destinul omului depinde de pielea sa, pentru

că relaţiile sale cu oamenii şi lumea exterioară depind de ea. Vă spun acestea pentru a reflecta. Fiecare detaliu al pielii are o semnificaţie. Chiar şi consistenţa sa (lucioasă, suplă, dură, flască, moale) reflectă calităţile, caracteristicile esenţiale ale unei fiinţe: rezistenţa sa, voinţa sa, activitatea sa, sau, din contră, slăbiciunea sa, lenevia sa şi deficienţele sale.

Destinul omului, succesele sale, eşecurile sale, totul este în piele. Strângând mâna cuiva, spunându-i: “Bună ziua! Ce mai faceţi?” putem descoperi calităţile sale esenţiale. Dacă cunoaştem corespondenţele, strângând mâna cuiva, putem să ne facem o idee despre calităţile şi defectele sale. Dar cum mâinile se strâng automat, fără a da atenţie la ceva... nu descoperim nimic. Strângem mâna cuiva pentru a stabili un contact, a face un schimb cu o altă persoană şi, în acest schimb, trebuie să dăm ceea ce avem bun, iar celălalt, la rândul său, trebuie să facă la fel. Dacă acest gest nu aduce nimic, mai bine să nu-l facem.

Dar, să revenim la aură. Cum v-am spus, ea e constituită din emanaţii, dar nu numai ale corpului fizic, pentru că acestea nu sunt suficiente pentru a forma aura. Aura, e mai complexă, e o combinaţie a tuturor emanaţiilor a tuturor corpurilor subtile, şi fiecare dintre ele, prin emanaţiile sale, adaugă noi nuanţe. Corpul eteric al omului formează o aură care penetrează aura corpului fizic şi această aură a corpului fizic şi eteric ne arată sănătatea şi vigoarea sa. Corpurile astral şi mental, prin activitatea lor - sau inerţia lor -, calităţile - sau defectele - lor, adaugă alte emanaţii, alte culori la aura de mai sus, dezvăluind astfel natura sentimentelor şi gândurilor omului. Şi dacă corpurile cauzal, budhic şi atmic sunt trezite, ele adaugă alte culori, mai luminoase, alte vibraţii, mai puternice.

Emanaţiile celor trei corpuri superioare formează corpul de slavă, pe care apostolul Pavel l-a menţionat în Epistolele sale. V-am mai vorbit despre acest lucru. Îl numim de asemenea corpul nemuritor, corpul luminii sau corpul lui Christos. Când, în momentul schimbării la faţă pe muntele Tabor, Iisus a apărut cu Moise şi Ilie discipolilor Petru, Iacov şi Ioan, era atât de luminos şi radios că ei nu au putut suporta această strălucire şi au căzut la pământ. “Faţa sa strălucea ca soarele, spun Evangheliile, veşmintele sale au devenit albe, ca şi lumina.” Această transfigurare era o manifestare a corpului de slavă.

Corpul de slavă, ca şi aura, este o emanaţie a fiinţei umane, dar în timp ce aura exprimă totalitatea fiinţei - defectele ca şi calităţile - corpul de slavă este expresia vieţii spirituale cele mai intense. De aceea, corpul de slavă se manifestă numai la mari Maeştrii. Graţie acestui corp, cu adevărat pur şi luminos ei vindecă bolnavii, aduc binecuvântări pe oriunde trec şi călătoresc prin spaţiu.

Aura este deci fuziunea tuturor emanaţiilor fiinţei întregi. De aceea, când un Iniţiat vrea să cunoască o persoană, el nu observă anume aparenţa sa exterioară: fizionomia, gesturile, limbajul său; nu, ci el se străduie să-i simtă aura. Toate culorile, forţele şi emanaţiile fluidice care omul le răspândeşte în jurul său, şi pe care nu le poate ascunde, nici controla, iată, ce observă Iniţiatul! Anumite

persoane sunt adevăraţi artişti în camuflaj: ele îşi stăpânesc perfect gesturile, privirea, vocea, limbajul. Ceea ce nu ştiu, este că ele nu au nici o putere asupra manifestărilor subtile ale vieţii lor interioare. Gândurile lor, sentimentele lor, creează forme, culori pe care ele nu au nici o putere să le schimbe sau să le ascundă. De aceea, pentru un Iniţiat, totul este clar: dacă fiinţele sunt în armonie sau în dezordine, dacă emană din ele ceva constructiv, benefic, luminos, o atmosferă care te întăreşte sau te purifică, sau, din contră, te îmbâcseşte, el simte imediat. Şi chiar şi sănătatea este vizibilă pe aură, starea ficatului, a plămânilor, a creierului, etc... toate acestea sunt vizibile în aură.

Aura reprezintă deci o carte, dar o carte atât de subtilă, încât e dificil să-ţi faci o idee. Şi aşa cum nu există două creaturi cu aceleaşi amprente digitale, nu există, de asemenea, două creaturi care au aceeaşi aură, pentru că aura reprezintă totalitatea fiinţei umane.

Atmosfera pământului e impregnată de emanaţiile oamenilor, animalelor, plantelor, pietrelor, apelor, munţilor şi a tuturor forţelor care vin de la planete şi stele. La fel e şi aura umană; e o sinteză vastă, foarte bogată a tot ceea ce există în om. De altfel, mineralele, plantele şi animalele au de asemenea o aură, dar o aură numai fizică. Mineralele, metalele şi cristalele proiectează anumite forţe care formează în jurul lor un fel de mic câmp magnetic, colorat.

La plante, corpul eteric adaugă vitalitatea, nevoia de a creşte şi conferă o aură mai intensă, de vitalitate mai mare decât cea a mineralelor. La animale, aura e şi mai bogată pentru că ele au deja un corp astral, corpul dorinţelor. În general, ele nu au început să-şi dezvolte corpul mental, în timp ce la unele animale, cum ar fi câinele, calul, elefantul, maimuţa... biologii găsesc un început al facultăţii de a gândi. E o gândire rudimentară, desigur, dar în vecinătatea oamenilor, corpul lor mental începe să se dezvolte, pentru că oamenii, ocupându-se de animale, iubindu-le, îngrijindu-le, contribuie mult la evoluţia lor. Cât despre oameni, ei dezvoltă corpul lor mental într-un mod prodigios; ei nu o fac tot timpul în sensul favorabil, dar cei ce ştiu să se conducă şi să-şi desăvârşească gândirea, îşi întăresc enorm aura.

Cât despre sfinţi, profeţi, Iniţiaţi, prin adorarea şi iubirea lor pentru Creator, ei îşi dezvoltă corpul lor cauzal, corpul lor budhic şi corpul lor atmic care formează o aură de o splendoare extraordinară cu culori într-o continuă mişcare, ca focurile de artificii. Aura lor este, de asemenea, foarte vastă, se povesteşte că aura lui Budha se întindea pe mai multe leghe. Da, marii Maeştri sunt capabili să-şi mărească aura pentru a putea cuprinde o întreagă regiune sub protecţia lor şi să penetreze în acelaşi timp aura tuturor oamenilor ce locuiesc în acea regiune pentru a le insufla o viaţă nouă. Ei nu au altă dorinţă sau scop decât de a-şi lărgi aura pentru a se întinde şi a prinde sub aripile lor, cum se spune, un număr cât mai mare de creaturi. Iată idealul lor! E grandios, e sublim. Prin aura lor, ei purifică atmosfera în jurul lor, o înfrumuseţează, iluminează şi reînvie creaturile. Prin aură lucrează, de asemenea asupra grânelor şi vegetaţiei şi schimbă curenţii atmosferici. Da, aura Iniţiaţilor este ceva divin!

Grație acestei aure imense, care le permite să atingă nenumărate regiuni ale universului, Inițiații ajung la o înțelegere profundă a lucrurilor, care nu este o înțelegere intelectuală. De aceea, voi trebuie, de asemenea, să opriți intelectul vostru să aibă preocupări care nu vă aduc nici viziuni celeste, nici beatitudine şi să vă avântați, grație unei aure puternice, luminoase, spre regiuni sublime unde veți învăța cum a creat Dumnezeu lumea şi ce a scris prin intermediul stelelor, munților, lacurilor, păsărilor, animalelor, plantelor. Pentru a creşte intensitatea, puritatea şi puterea aurei, esențial este să avem un ideal înalt de a munci aspra nouă înşine, să îndeplinim acte nobile şi juste, să avem gânduri şi sentimente pure.

Acei care găsesc că natura actelor, gândurilor şi sentimentelor lor nu are nici o importanță pentru că morala şi religia sunt acum ceva perimat, de care trebuie să ne debarasăm, îşi urâțesc aura şi nu produc decât culori spălăcite şi murdare, vibrații haotice şi dizarmonioase, pe care alții, în mod inconştient, le simt şi se îndepărtează. Nu iubim decât ceea ce este pur, luminos, armonios, şi cel care vrea să fie iubit trebuie să înțeleagă că nu trebuie decât să lase să intre în el forțe pure şi luminoase. Pentru acei care caută dragostea, puterea, sau lumina, nu există altă metodă decât cea de a lucra asupra aurei lor, pentru a înlătura culorile şterse care distrug, prin vibrațiile lor, tot ceea ce este bun în alții. O ştiți, cineva stă abia cinci minute aproape de dumneavoastră, apoi vă căutați în zadar inspirația, bucuria, credința în Dumnezeu. Totul a dispărut... Alții stau cinci minute cu voi şi sunteți revigorați, vechile voastre celule au dispărut şi din nou aveți credință, din nou aveți elan. Cauza acestor schimbări, trebuie să o ştiți, este aura lor.

Din acest motiv, aura este ca un instrument magic în mâna Inițiaților. Cum ea face parte din ei înşişi, oriunde merg, ei îmbunătățesc regatul mineralelor, plantelor, animalelor şi oamenilor. Şi aceasta nu se opreşte aici. Prin aura sa, un Maestru ajută chiar şi desîncarnații, care sunt miliarde şi miliarde în spațiu... Da, aura sa caută să se întindă, chiar şi acolo, în cealaltă lume. Eu cunosc această problemă, am studiat-o. Un Maestru ameliorează destinul a numeroase ființe din lumea astrală şi din lumea mentală; dacă pe pământ el nu se ocupă decât de un număr mic de oameni, pe de altă parte, este, fără îndoială, în contact cu o multitudine de creaturi care vin să se încălzească, să se lumineze la aura sa şi să primească un pic de vitalitate pentru a evolua.

Da, munca veritabilă a marilor Maeştrii nu este aici, printre oameni; pe partea cealaltă munca lor e mult mai intensă, chiar dacă nu vedem nimic. Marii Maeştrii, care au realizat din toată inima lor, din tot sufletul lor, din tot spiritul lor acest ideal de a-l servi pe Dumnezeu, au trezit corpurile lor cauzal şi budhic, ale căror vibrații ating chiar şi creaturi care trăiesc pe alte planete. Şi în acelaşi fel, Maeştrii care trăiesc pe alte planete ating creaturile terestre, şi astfel se face un schimb, nu numai în sistemul solar, dar în întreg cosmosul. Dumnezeu n-a stabilit limite, nici frontiere în univers, şi dacă se spune că dragostea este atotputernică, este pentru că ea poate traversa spațiul pentru a atinge astrele, planetele şi a

atinge entitățile cele mai îndepărtate.

Pentru ce s-au reprezentat sfinții cu o aureolă în jurul capului? În trecut, exista o întreagă ştiință a culorilor care a explicat că fiecare virtute se exprimă prin intermediul unei culori particulare şi aura e formată din culorile produse de aceste virtuți. Sfinții au fost ființe de o mare puritate, care voiau să se apropie de Dumnezeu, să se topească în El pentru a-L cunoaşte şi a deveni asemenea Lui, şi în această dorință de cunoaştere, ei ajungeau la o anume penetrare, o anume înțelepciune şi o culoare galbenă de aur tâşnea din profunzimea ființei lor, învăluindu-i. Există tot felul de nuanțe de galben, de la galbenul cel fin, delicat, până la galben de aur. Fiecare nuanță are o semnificație, şi se pot spune multe despre acest subiect care atinge o problemă alchimică: cum să transformi toată materia în aur fluidic.

Dacă discipolul nu-şi dezvoltă anumite calități şi virtuți pentru a se proteja, inamicii intră în el, iar el nu mai poate să scape de ei. Atunci, cum să ne protejăm? Lucrând asupra aurei, asupra purității şi grandorii sale. Fiecare dintre aceste caracteristici depind de virtuțile asupra cărora omul a lucrat. Dacă omul este pur, aura sa devine limpede şi transparentă. Dacă e inteligent, aura este din ce în ce mai luminoasă. Dacă trăieşte o viață intensă, ea vibrează mult. Dacă are voință puternică, ea devine foarte puternică. Dacă se concentrează spre probleme spirituale, ea se lărgeşte, se amplifică şi devine imensă. Şi frumusețea, adică frumusețea culorilor, depinde de armonia între calități şi virtuți. Aura mai are multe nuanțe, dar v-am spus esențialul.

Deci, cei care au tot timpul gânduri bune, credință, speranță, bunătate, puritate, sunt beneficiarii tuturor bogățiilor naturii şi ceea ce este rău nu poate să-i atingă, să intre în ei. Astfel, ei sunt protejați, ca de un scut. Scutul pe care îl poartă cavalerii în poveşti nu e nimic altceva decât simbolul aurei. Şi sabia cavalerului? Acestea sunt proiecții de lumină care ies din om. Vedeți, sunt două simboluri. Aura, această incintă care ne înconjoară, reprezintă principiul feminin; şi gândirea pe care omul o proiectează, sau spiritul său care se lansează în spațiu, reprezintă principiul masculin, activ, dinamic. Aceste două simboluri, al scutului şi al sabiei, care vin din antichitate, reprezintă, deci, cele două principii: principiul feminin, aura, şi principiul masculin, activ, gândirea susținută de voință, care zboară ca o săgeată. De altfel, sabia, săgeata, lancea au reprezentat întotdeauna principiul masculin, activ. În astrologie, Săgetătorul, care trage săgeți cu arcul, este simbolul Inițiatului care proiectează gândirea sa. El trage cu arcul pentru a proteja oraşul Inițiaților, pentru ca nici un inamic să nu poată intra.

Priviți cum, în plan fizic, oamenii au ştiut să perfecționeze unelte şi aparate cu care trebuie să lucreze sau să se apere. Aspiratoarele au înlocuit măturile, tractoarele au înlocuit căruțele, tancurile, rachetele au înlocuit săgețile, lăncile şi baionetele. Dar, în plan spiritual, oamenii rămân săraci, dezarmați. Şi totuşi, există tot felul de mijloace şi arme. Tot ce am putut găsi în plan fizic are echivalentul său în plan spiritual. În planul fizic, pielea şi veşmintele ne protejează corpul fizic, în planul spiritual aura joacă acest rol.

Nu există protecție mai eficace decât o aură pură şi luminoasă. Desigur, toate obiectele, figurile şi formulele magice menționate de tradiția ezoterică au rațiunea lor de a fi, toate au un sens profund, dar nici o formulă, nici un talisman nu e aşa puternic ca aura. Înainte de a ne adresa spiritelor, şi mai ales spiritelor infernale, un Mag trasează un cerc pentru a înscrie, în interior, numele lui Dumnezeu sau simboluri; acest cerc este o reprezentare a aurei. Nu putem să ne impunem dând ordine spiritelor tenebroase dacă nu avem în jurul nostru un cerc protector, o aură puternică. La modul general, putem spune, de asemenea, că nu vom obține rezultate spirituale dacă nu avem în jurul nostru un cerc de protecție, adică aura compusă din virtuți şi forțe divine care simbolizează numele Domnului înscris în cerc.

Dar multă lume se amestecă în practicile magice fără să cunoască originea simbolurilor pe care le utilizează, fără a înțelege sensul a ceea ce fac. Ei se mulțumesc să se conformeze ritualurilor indicate în cărți, fără să se gândească că în interior trebuie, de asemenea, să traseze un cerc şi să înscrie numele Domnului, adică să dobândească virtuți care să formeze o aură de puritate, sfințenie, de lumină şi de dragoste. Ei ignoră toate acestea, de aceea, în ciuda cercului, ei sunt vulnerabili. Acest cerc nu se trasează în exterior, iar în interior ei nu sunt în regulă, deci nu sunt protejați.

Când se spune că magul, ținând în mână o baghetă sau o sabie, se plasează într-un cerc şi citeşte formule dintr-o carte, este exact, dar pentru Inițiat, fiecăruia dintre aceste detalii îi corespunde ceva care trebuie să posede în interior. Inițiatul trebuie, mai întâi, să aibă bagheta magică în interior, sabia în interior, şi cartea de asemenea, în interior. Inițiatul citeşte, şi cartea reprezintă cunoaşterea tuturor forțelor şi tuturor spiritelor naturii. Bagheta magică, sau sabia, reprezintă voința cu care trebuie să lucreze. Dacă nu are această baghetă, aceasta înseamnă că nu posedă voință şi nu va putea conjura spiritele.

Şi acum, cum să lucrăm asupra aurei? Putem să o facem în două maniere. Mai întâi, prin voința conştientă, adică concentrându-ne asupra culorilor, imaginându-ne că înnotăm în culorile cele mai pure, cele mai luminoase. Pentru a avea o idee exactă asupra celor şapte culori, trebuie să vă serviți de o prismă. Culorile pe care le vedeți în natură, ale florilor sau ale păsărilor nu sunt exact cele ale luminii solare. În timp ce, cu ajutorul prismei vedeți exact ce sunt cu adevărat roşul, portocaliul, galbenul, verdele, albastrul şi violetul. Apoi, puteți face face un exercițiu imaginându-vă cum culorile ies din voi şi se propagă în spațiu, că sunteți scufundat în această lumină, în aceste culori, că sunteți înconjurați de o sferă luminoasă şi că trimiteți în tot universul dragostea voastră. Acestea sunt exerciții foarte plăcute, se poate să nu mai vreți să vă opriți, făcându-le!

A doua metodă este de a munci asupra virtuților: puritate, răbdare, indulgență, generozitate, bunătate, speranță, credință, smerenie, dreptate, dezinteres. Această a doua metodă este cea mai sigură. Lucrați asupra virtuților şi virtuțile formează aura. Evident, puteți aplica ambele metode, e şi mai bine. Prin virtuți aceasta se face natural; prin voință conştientă aceasta se face de

asemenea, dar e mai puțin eficace. Deoarece, să presupunem că vă concentrați în fiecare zi asupra aurei, dar în acelaşi timp trăiți o viață ordinară, călcând legile divine: pe de o parte construiți, dar pe de altă parte distrugeți. De aceea e mai bine să îmbinați cele două metode: să trăiți o viață onestă, pură, plină de iubire, şi în acelaşi timp să lucrați conştient asupra aurei, prin imaginație.

Cum v-am spus, pe măsura dezvoltării sale, aura vă va permite să comunicați cu toate regiunile spațiului. Studiați planetele sistemului nostru solar: le separă milioane de kilometri, dar în realitate ele se ating, fuzionează şi formează o unitate. Da, numai în aparență sunt separate. Să luăm exemplul Pământului: continentele au o anumită întindere, dar apele sunt în mai mare proporție decât continentele; la rândul său, atmosfera gazoasă care înconjoară planeta ocupă de mai multe ori volumul său; apoi, deasupra atmosferei, Terra are un corp eteric, un corp astral şi un corp mental, încă şi mai vast... Pentru că Terra e o creatură vie, inteligentă, care are de asememnea suflet şi spirit. Şi cum e la fel şi pentru alte planete, atunci, vedeți, totul se întrepătrunde. Corpurile lor fizice sunt îndepărtate, dar aura lor, emanațiile lor se ating, fuzionează. Astfel putem explica, în astrologie, influențele planetare; grație aurei lor, planetele se întrepătrund şi acționează unele asupra altora şi asupra creaturilor care le locuiesc.

Multe lucruri despre aură nu sunt încă explicate, dar esențialul este să învățați să vă ocupați de aura voastră, aşa cum vă ocupați de piele. Faceți băi, o îngrijiți, nu-i aşa?... Dar, evident, pentru aură e puțin mai greu: nu putem să-i aplicăm loțiuni, creme... sau biftecuri, pentru a o îndulci! De altfel, chiar şi pentru piele, remediile nu sunt grozave. Există femei care nu se spală pe față, spunându-şi că nu vor să-şi strice pielea. Dar nu există nimic mai minunat decât apa! Lăsați toate aceste loțiuni şi creme care sunt chiar periculoase: nu ştiți ce vă pătrunde prin pori.

Umanitatea de acum e obişnuită să îmbunătățească numai aparența, dar în viitor se va insista asupra avantajelor aspectelor părților interioare, şi, în loc să alerge la toate institutele de frumusețe terestre, femeile vor intra în propriul lor institut de frumusețe spiritual, adică vor lucra asupra aurei lor. Acesta e un veritabil institut de frumusețe. O aură intensă, luminoasă înfrumusețează... şi, cel puțin, e o frumusețe durabilă! Pe când, o femeie care iese dintr-un institut de frumusețe este veselă pentru 24 de ore... dar poimâine, ce tablou vechi! Ei da, aceasta e pentru că îmbunătățirea nu vine din interior, iar tot ceea ce nu vine din interior, nu durează.

Particulele emanate de un mare Maestru sunt dătătoare de viață, intense, luminoase, puternice. Penetrând aura noastră, aceste particule intră în structura noastră şi transformă ființa noastră. Aceia care au primit cu dragoste aceste emanații, vor începe, într-o zi, să gândească ca şi maestrul lor, să se poarte ca el, să devină liberi ca el. Desigur, aceasta nu se întâmplă decât după ani de zile, dar se întâmplă. Din păcate, oamenii nu se opresc niciodată asupra

acestei părți invizibile. Ei nu se bazează decât pe ceea ce le putem arăta, sau pe ceea ce pot atinge. Partea invizibilă o neglijează. Şi totuşi, e atât de importantă!

Deci, decideți-vă să lucrați asupra aurei şi veți înțelege multe lucruri. Când sunteți furioşi sunteți înconjurați de culoarea roşie ca focul, dar un roşu întunecos, murdar, foarte diferit de roşul trandafiriu ce corespunde dragostei. Şi dacă nu aveți credință, pace, albastrul aurei voastre este şters, urât; pe măsură ce credința voastră creşte, culoarea albastră din aură seamănă cu albastrul cerului.

În fiecare zi faceți acest exercițiu. Luați o prismă, orientați-o în lumina soarelui, şi priviți cum, traversând-o, lumina se descompune în şapte culori. După ce ați contemplat adevăratele culori, închideți ochii şi imaginați-vă că sunteți înconjurat de violet, apoi de albastru, de verde şi aşa mai departe... Sau, începeți cu roşul, mergând spre violet, păstrând câteva minute fiecare culoare în jurul vostru. Practicând în fiecare zi acest exercițiu, vă veți purifica aura, o veți întări şi vă veți simți atât de bine, încât vă veți mira. Iar când cineva din familia voastră sau dintre prietenii voştri va fi bolnav, sau nefericit, descurajat, dacă veți vrea, cu adevărat, să-l ajutați, faceți acelaşi lucru asupra lui, trimiteți-i cele mai frumoase culori ale prismei. Da, câte exerciții putem face cu aura şi culorile sale!

Toate aceste exerciții cu culorile le puteți face dimineața mergând la răsăritul soarelui. Privind soarele, vizionând aura cu care este înconjurat şi cum țâşnesc culorile din el şi se propagă în spațiu spuneți: "Eu, de asemenea, vreau să-mi înconjur ființa proprie cu lumină de aur, albastră, violetă..." Şi scăldați-vă îndelung în această splendoare, în aceste culori, contemplați-le, imaginați-vă că merg foarte departe, că toate creaturile se mişcă în această atmosferă minunată, că înnoată în această lumină, că sunt impregnate de această lumină... şi aura voastră va deveni pentru ele o binecuvântare. Puteți să mergeți oricât, nu există limite. Oamenii sunt cei care îşi crează tot timpul limite. Trebuie să avem o ambiție nesfârşită pentru bine şi să spunem: ”Voi merge până acolo!” Un Maestru, un discipol evoluat, trimit dragostea lor întregii creații, întregului univers, şi această dragoste merge mai departe decât astrele... Da, pentru unii, e o realitate! Ei îşi trimit dragostea lor până la astre şi ca un val, dragostea astrelor revine şi se revarsă asupra lor, iar ei înnoată în dragoste, trăiesc în iubirea cosmică.

II

Una din funcțiile aurei este de a asigura schimburile între astrele exterioare şi astrele care sunt în noi. Dacă aura noastră e impură, întunecată, nu numai că nu poate sesiza curenții benefici, dar ea îi captează pe cei malefici. Spunem că există planete benefice şi planete malefice. Dar atunci, de ce aceeaşi planetă acționează favorabil asupra unora şi defavorabil asupra altora? E simplu: acela care nu primeşte decât influențele proaste nu e pregătit să le capteze pe cele bune. În realitate, toate planetele sunt benefice, dar acțiunea lor asupra

omului depinde de aura sa. Dacă în aură se găsesc elemente care nu permit ca influențele benefice ale unei planete să intre în om, curenții pe care această planetă îi trimit se alterează, se sparg şi produc efecte nocive. În schimb, dacă aura sa e pură, puternică, toate influențele, chiar şi cele proaste, devin bune pentru el.

Să nu fiți mirați când auziți că planetele există de asemenea în noi... Omul este o reflectare a cosmosului, toate planetele există de asemenea în el, ca şi în univers, ele se rotesc în jurul soarelui lui interior. Se pot spune multe lucruri despre acestea. Această ştiință a fost cunoscută în trecut, acum e aproape pierdută, dar în viitor ea se va fi din nou învățată.

Marte, Saturn, Uranus, Pluto sunt considerate malefice; în realitate, ele sunt aşa pentru creaturile care nu lasă să treacă virtuțile lor. Calitățile bune a lui Marte sunt voința, cutezanța, dorința de a învinge dificultățile, de a atinge scopul fixat; şi cele rele sunt evident cruzimea, violența, nevoia de a distruge. Calitățile bune ale lui Venus sunt bunătatea, farmecul, delicatețea, iar cele rele sunt senzualitatea, frivolitatea, infidelitatea. În om se manifestă aspectele bune sau rele ale acestor planete, după cum aura sa este pură sau obstrucționată de elemente care, prin afinitate, atrag influențele bune sau rele.

Aceste legi sunt valabile de asemenea pentru celelalte planete. Calitatea aurei noastre este cea care atrage virtuțile lui Saturn (răbdarea, stabilitatea, dorința de a cunoaşte) sau defectele sale (tristețea, încăpățânarea, acrimea), virtuțile lui Jupiter (grandoarea, generozitatea, bunătatea, clemența) sau defectele sale (ambiția, vanitatea, dorința de a domina pe alții, de a-i strivi chiar). Deci, problema care se pune pentru discipol este de a şti să lucreze asupra aurei sale pentru a primi numai influențele favorabile ale planetelor. Pentru că, contrar opiniei majorității astrologilor, influențele bune sau rele ale planetelor asupra unei ființe umane nu depind exclusiv de semnul şi de casa în care ele se află, nici de aspectele care există între ele; după gradul de evoluție a persoanei, aceste influențe se vor manifesta diferit. De aceea se spune: “astrele predispun, dar nu dispun”.

Vedeți, problema aurei este foarte importantă. Dacă aura voastră nu e pură, nu pot penetra în voi, nu numai influențele planetelor ci şi binecuvântările pe care ființele angelice le trimit pe pământ, din cauza tuturor straturilor groase care ascund ființa voastră adevărată. Când norii sunt îngroşați, ei acoperă soarele, care nu mai poate să încălzească, nici să lumineze creaturile. Este la fel şi pentru persoanele îngrijorate, tulburate, furioase sau pline de duşmănie: există nori pe aura lor. De altfel, aura este de o subtilitate infinită a vibrațiilor; ea e animată de mişcări rapide, variază constant după starea noastră de conştiință şi chiar după starea de sănătate. Omul posedă, bineînțeles, o aură care nu se schimbă, care arată ceea ce este el în profunzime, dar ea are nuanțe care variază de la un moment la altul. La fel stau lucrurile cu fața omenească: în timpul unei zile, trece prin tot felul de expresii, fără ca aceasta să-i afecteze forma nasului, frunții sau gurii. În cazul aurei, ea e compusă din anumite radiații, din anumite culori care

revelează adevărata natură a omului, care nu se modifică de-a lungul existenței lui, în timp ce alte vibrații vin şi pleacă, exprimând stări pasagere.

Deci, acei care se lasă purtați de anumite emoții sau anumite slăbiciuni îşi ard fără încetare aura, şi când forțele benefice vor să pătrundă în ei pentru a-şi face cuib, ele sunt împiedicate de veritabile carapace de culoare ştearsă şi opacă. Să presupunem că trăiți o viață nerezonabilă, haotică, aura voastră va fi atunci traversată de multe turbioane şi vibrații dezordonate, şi ea nu va mai putea fi un ecran suficient de puternic pentru a rezista atacurilor şi ostilităților lumii invizibile. Apoi, schimburile pe care le faceți cu universul şi cu toate creaturile nu vor mai fi armonioase. După legea afinităților, nu veți atrage din univers numai ceea ce este dezordonat, haotic şi sumbru, iar ceea ce este luminos, veți respinge. Deci, dacă aura voastră este impură, ştearsă, haotică, toate forțele armonioase, pure şi luminoase vor rămâne în afară, şi numai ceea ce este şters şi urât se va scufunda în ea, pentru că ea nu va lăsa să treacă decât ceea ce i se aseamănă. Cum spunem noi în Bulgaria: “ Măgarii râioşi se adulmecă între ei, peste şapte dealuri”... şi se regăsesc!

Deci, dacă aura voastră nu e luminoasă, ea nu e o bună perdea de protecție, nici un bun aparat pentru a percepe lumea invizibilă şi partea ascunsă a lucrurilor, şi nu veți avea nici intuiție, nici presentiment. Nu veți mai putea face schimburi cu Cerul, şi ființele din regiunile îndepărtate nu vor băga în seamă existența voastră; ființele lumii invizibile, care locuiesc foarte sus, nu vă văd. În timp ce, dacă aura voastră e luminoasă, ființele vă văd. De ce? Să presupunem că navigați pe ocean în timpul nopții; dacă vaporul nu e luminat, nimeni nu-l va vedea. Dar dacă lansați semnale, proiectați lumini, veți fi zăriți de îndată, şi comunicarea se va face. Aceasta e o imagine, evident că în zilele noastre există multe alte mijloace de a stabili contacte de comunicare, dar ea vă va face o idee despre ce vreau să vă fac să înțelegeți.

Terra este ca un ocean pe care noi navigăm noaptea; suntem în obscuritate, şi dacă nu proiectăm, de jos, semnale luminoase, ființele invizibile, îngerii, arhanghelii, nu ne vor percepe. Trebuie, deci, să proiectăm lumini, şi aceste lumini sunt proiectate de către aură. Deci, cel ce posedă o aură foarte luminoasă este perceput de lucrătorii Cerului şi dacă el îi cheamă, ei se pot dirija spre el din cauza luminii sale. Aceasta, e tot o imagine... deoarece, dacă spiritele angelice vor să găsească pe cineva, fiți siguri că au mai mult de un mijloc la dispoziție. Din totdeauna se spune că Terra e o vale a lacrimilor, a suferințelor şi a tenebrelor. Ei da, nu e de mirare când oamenii trec neobservați când suferă, gem, se revoltă: ei nu emit nici o lumină! Trebuie să emitem semnale luminoase prin intermediul aurei.

Aura vă serveşte, deci, la a atrage atenția acestor ființe celeste asupra voastră. Dar ea vă permite, de asemenea, să aveți acces la regiunile unde locuiesc aceste ființe. Pentru a putea merge în anumite locuri, trebuie să aveți un paşaport; de îndată ce l-ați obținut, porțile vi se dechid. Aşa este şi în planul fizic, şi în planul spiritual. Pentru a intra în anumite regiuni ale lumii invizibile, ne trebuie

un paşaport, care e de fapt aura, cu culorile care le conține. Astfel, pentru a fi admis într-o regiune anumită, trebuie ca aura să posede culorile acestei regiuni. Dacă aveți, de exemplu, culoarea galbenă, de aur, sunteți primiți în bibliotecile naturii şi toate secretele vă sunt revelate. Albastrul vă permite accesul în regiunile muzicii şi religiei, roşul în cele din care veți sorbi esența însăşi a vitalității. Aura e determinantă pentru a fi primit în lumea invizibilă. Culorile ei sunt un fel de paşapoarte pentru regiunile cărora le corespund, iar spiritele care locuiesc în aceste regiuni vă recunosc şi vin să vă ajute.

Starea aurei, puritatea sa, limpezimea sa, depind de felul în care trăieşte omul. Dacă el se lasă pradă trândăviei interioare, dezordinii, vicilor, aura sa începe să se asemene cu o mlaştină care emană tot felul de miasme vătămătoare pe care alții le simt. Chiar dacă nu văd nimic - mai puțin clarvăzătorii - e dificil de văzut aura oamenilor, ei simt o atmosferă apăsătoare, obscură, ca în apropierea unei mlaştini. În timp ce un Inițiat, un Maestru, care timp de secole, milenii a muncit să dezvolte în el dragostea, înțelepciunea, puritatea, dezinteresul, posedă o aură imensă, în care creaturile vin să se scalde şi unde se simt hrănite, liniştite, reîmprospătate, antrenate într-o direcție divină. De aceea, discipolii pot primi multe binecuvântări din partea aurei Maestrului, dar cu condiția să fie conştienți, pentru că dacă nu sunt conştienți, orice ar face Maestrul lor, ei rămân închişi influenței lui.

Dar discipolul nu trebuie să se mulțumească să beneficieze de aura Maestrului său; el trebuie să lucreze asupra propriei aure, şi pentru aceasta trebuie să îşi schimbe viața.

Pentru că, dacă nu face nimic pentru a-şi schimba viața sa mediocră, plină de slăbiciuni şi stupidități, toate exercițiile de concentrare asupra aurei pe care ar putea să le facă, nu vor servi la mare lucru. E exact ce se întâmplă în cazul sănătății: dacă ne mulțumim să luăm medicamente, fără a ne schimba modul de viață, medicamentele nu vor fi decât paleative. E greu să faci oamenii să înțeleagă că singura metodă cu adevărat eficace este de a face schimbări în modul lor de a trăi.

O aură pură aduce, mai întâi, ameliorări în voi înşivă, dar ea transformă, de asemenea, şi ambianța din jurul vostru, de aceea unii încep să vă iubească: fără a şti pentru ce, ei se simt bine în apropierea voastră. În realitate, ei simt prezența ființelor luminoase pe care aura voastră le atrage. Entitățile celeste iubesc culorile pure, şi când zăresc o ființă înconjurată de această lumină şi aceste culori, ele fug spre ea, aşa cum entitățile tenebroase merg după oamenii vicioşi şi răi şi îi fac respingători pentru anturajul lor. Dar oamenii sunt atât de inconştienți, nu ştiu nici de ce, nici cum atrag lucrurile bune sau rele.

Aura e o lume organizată, ierarhizată. Ca şi arborele vieții, ea e divizată în regiuni unde locuiesc arhangheli, îngeri, spirite ale naturii, dar de asemenea şi entități ale infernului. Aceasta depinde de viața omului. Acel care are binecuvântarea de a fi locuit de spirite luminoase se manifestă prin daruri extraordinare de clarviziune, claraudiție, de vindecător... face miracole! În timp ce,

pentru acel care atrage entități malefice se vorbeşte de posesiune, de subjugare...

Trebuie făcută, deci, o muncă de desăvârşire, în ani de zile pentru a face din aura noastră o antenă capabilă să atragă ceea ce este cu adevărat frumos şi benefic în univers. Dacă v-aş întreba: "Țineți cu adevărat la sănătatea, frumusețea, pacea, fericirea voastră?" veți răspunde: "Bineînțeles, nu le vrem decât pe acestea!" Şi atunci, de ce nu faceți nimic pentru a le dobândi? Toate aceste binecuvântări nu pot veni de sus, prin hazard. Cel mai bun mijloc de a le atrage este de a lucra asupra aurei: prin dragoste o umpleți de viață, prin înțelepciune o faceți mai luminoasă, prin forța caracterului o faceți mai puternică, printr-o viață pură o faceți mai limpede şi mai clară. Calitățile pe care vreți să le dați aurei voastre depind de virtuțile pe care vreți să le dezvoltați.

Nu e bine să se creadă că dezvoltând o singură calitate, veți obține toate binecuvântările. Nu, fiecare lucru e determinat în univers, şi fiecare virtute atrage o binecuvântare determinată. Ar fi prea lung să vă vorbesc de toate nuanțele, dar puteți să vă gândiți voi înşivă. Dacă ştiți să observați, ar fi trebuit să o remarcați în circumstanțele simple ale vieții. Când cineva vorbeşte, se exprimă cu forță şi convingere, şi această convingere influențează pe alții. Dar analizați-i bine cuvintele, poate vă veți da seama că spune multe prostii. Invers, există persoane inteligente şi care vorbesc inteligent, dar nu au capacitate de convingere, nu sunt ascultate. Forța de convingere e un lucru, iar inteligența e un altul! Sunt virtuți diferite care dau aurei diferite calități. Trebuie să reflectați la aceasta şi să înțelegeți că muncind zilnic pentru a vă îmbogăți aura cu calități noi, veți obține tot ceea ce vă doriți.

Cap III **Plexul solar**

Sistemul nervos simpatic e compus din centrii care se etajază de la creier până la baza măduvei spinării şi dintr-o parte periferică, constituită dintr-un ansamblu de nervi şi ganglioni uniți între ei printr-o rețea de fibre nervoase numit plexuri. Plexul solar, situat la nivelul stomacului, este unul dintre ele.

Ganglionii sistemului simpatic se repartizează astfel:

- 3 perechi de ganglioni intracranieni amplasați pe traseul nervului trigemen.
- 3 perechi de ganglioni cervicali în relație cu inima.
- 12 perechi de ganglioni dorsali în relație cu plămânii şi plexul solar.
- 4 perechi de ganglioni lombari în relație cu plexul solar şi, prin plexul solar, cu stomacul, intestinul subțire, ficatul, pancreasul, rinichii.
- 4 perechi de ganglioni sacrali în relație cu rectul, organele genitale şi vezica.

Aceştia fac în total 26 de perechi. Acest număr, 26, nu este un număr oarecare. Un kabalist vă va spune că este numărul celor 4 litere ale numelui lui Dumnezeu: E extraordinar să constatăm că numele lui

Dumnezeu e construit după aceleaşi legi ce conduc structura sistemului simpatic!

Cele două grupe de 3 perechi de ganglioni intracranieni şi cervicali sunt în legătură cu lumea divină, ei corespund părţii psihologice ale naturii.

Cei 12 perechi de ganglioni dorsali sunt în legătură cu lumea spirituală; ei corespund părţii fiziologice ale naturii.

Cele două grupe de 4 perechi de ganglioni lombari şi sacrali sunt în legătură cu lumea fizică; ei corespun părţii anatomice ale naturii.

Să studiem fiecare dintre aceste grupe mai în detaliu:

2 ori 3 perechi de ganglioni intracranieni: 3 este numărul Divinităţii. Este numărul Kabbalei, pentru că Kabbala ne relevă factorii, principiile care acţionează în univers. Kabbala răspunde la întrebarea "cine": cine a creat? cine acţionează?

12 perechi de ganglioni dorsali: 12 este numărul Naturii condusă de aştri; este numărul astrologiei (cele 12 constelaţii zodiacale), care studiază influenţele corpurilor celeste, funcţiile organelor corpului cosmic. Astrologia este în legătură cu circulaţia şi respiraţia. Punctul vernal, de exemplu, retrogradează un grad la fiecare 72 de ani; ori, 72 este de asemenea numărul bătăilor inimii pe minut. Pentru respiraţie, norma este de 18 mişcări pe minut, şi 18 este un sfert din 72. Astrologia răspunde la întrebarea "când"?

2 ori 4 perechi de ganglioni lombari şi sacrali: 4 este numărul alchimiei, pentru că reprezintă cele 4 stări ale materiei: pământ, apă, aer şi foc. Alchimia răspunde la întrebarea "ce"?

Cele 26 de perechi de ganglioni ale sistemului simpatic sunt deci divizaţi în 5 grupe. Aceste 5 grupe de ganglioni sunt legate de 5 virtuţi reprezentate de pentagramă: puritate, dreptate, dragoste, înţelepciune şi adevăr.

- Puritatea este legată de cele 4 perechi de ganglioni sacrali ce constitue baza lanţului de ganglioni, pentru că puritatea este baza, fundamentul.

- Justiţia corespunde celor 4 perechi de ganglioni lombari (situaţi în regiunea rinichilor,
la care e legată Balanţa, simbolul echilibrului), în relaţie cu toate organele nutriţiei: stomac, ficat, intestin, etc... Din cauză că omul nu se ştie hrăni cum trebuie, echilibrul este rupt, platanele balanţei sunt dereglate şi necazurile ce urmează revelează că justiţia trebuie să intervină pentru a restabili ordinea.

- Dragostea este legată de cele 12 perechi de ganglioni dorsali. Dragostea este o forţă care ne dilată (şi această dilatare se regăseşte în mişcările respiraţiei), care ne leagă de toate fiinţele, de tot universul, rezumat de cele 12 constelaţii ale zodiacului.

- Înţelepciunea este legată de cele 3 perechi de ganglioni cervicali care prin intermediul nervilor cardiaci sunt în relaţie cu inima, pentru că adevărata înţelepciune vine din inimă.

- Adevărul este legat celor 3 perechi de ganglioni intracranieni, pentru că adevărul este în vârf, este scopul de atins, este deasupra tuturor.

Adevărul, înţelepciunea, dragostea, dreptatea şi puritatea ne pot pune

în contact cu toate forțele armonioase din univers de la care primim binecuvântări. Fiecare virtute ameliorează funcționarea ganglionilor şi organelor de care e legată, în acelaşi fel în care fiecare greşeală împotriva acestor virtuți deranjază funcționarea lor.

S-a crezut mult timp că nu există nici o legătură între creier şi sistemul simpatic. În zilele noastre se ştie că această relație există, şi este chiar foarte strânsă. Creierul nu poate acționa direct asupra organelor, ci acționează prin intermediul unui conductor, care e marele simpatic şi al cărui cel mai important centru este plexul solar. Inițiații lucrează la a conştientiza legătura dintre plexul solar şi creier, pentru că o dată realizată conştient, totul devine uşor: prin intermediul plexului solar, ei pot să ajungă să-şi controleze şi să-şi reîmprospăteze organele corpului lor fizic.

Există o legătură între stările psihice şi stările fizice. Tristețea, de exemplu, acționează asupra căilor simpatice, care, având un rol vasoconstrictor, începe să contracte sistemul arterial. Această contracție produsă de tristețe, împiedică deci circulația sângelui, şi, prin urmare, de asemenea, şi digestia, respirația, etc... Ne simțim, deci, comprimați, sărăciți, abandonați. Nu e chiar aşa, dar e o impresie ce rămâne. Pentru a pune în acțiune, în sens invers, nervii care dilată, trebuie să apelăm la bucurie, dragoste, şi, în fiecare dimineață, la trezire, în loc să ne gândim: “Nu mai am bani, iubita mea mă înşeală, n-am primit scrisorile pe care le aşteptam...” trebuie, din contră, să ne străduim să avem o gândire pozitivă. În fiecare dimineață, trezindu-se, un adevărat discipol gândeşte aşa: “Domnule Dumnezeu, Creatorul nostru, Îți mulțumesc că m-am trezit în viață, sănătos, putând să respir, să merg, să cânt, să privesc, să aud... pentru că acestea sunt comori inestimabile.” Trebuie să ne sculăm bucuroşi, mulțumind Domnului. Dacă oamenii îmbătrânesc atât de repede, este din cauză că nu ştiu cum să cheme în fiecare zi bucuria.

Plexul solar e un centru extrem de important şi trebuie să evităm tot ceea ce ar putea să îl contracte, pentru că el întreține mai departe contracția vaselor de sânge şi diferitelor canale ale organismului. Şi când sângele sau celelalte lichide circulă prost, se formează depozite care, cu timpul, sfârşesc prin a provoca tot soiul de probleme. Ceea ce perturbă mai mult plexul solar sunt manifestările dezordonate ale corpului astral: frica, furia, gelozia, dragostea pasională. Şi cum plexul solar e un rezervor de forțe, consecința acestor dizarmonii e o demagnetizare totală. Când simțiți un frison sau un şoc, imediat veți fi golit de forțe, picioarele nu vă mai susțin, mâinile vă tremură, capul vă este vid. Aceasta semnifică că plexul vostru solar şi-a epuizat forțele sale.

Plexul solar poate să se golească, dar poate să se şi umple, este chiar ceea ce discipolul trebuie să învețe: cum să-şi umple plexul solar. Vă voi da câteva metode.

Fiecare arbore e un rezervor de forțe născute din soare şi pământ, şi putem sorbi aceste forțe. Alegeți un arbore mare, aşezați-vă cu spatele la el puneți mâna stângă la spate, cu palma pe trunchiul arborelui; în acelaşi timp

puneți palma mâinii dreapte pe plexul solar. Concentrați-vă asupra arborelui cerându-i să vă dea o parte din energiile sale: le veți primi prin palma stângă şi le veți ceda prin palma dreaptă în plexul vostru solar. E un fel de transfuzie de energie.

Puteți să vă reînprospătați plexul solar ascultând curgerea unui izvor, unei cascade sau unei fântâni. Acestea sunt metode în aparență nesemnificative, dar care dau mari rezultate. Apa care curge influențează plexul solar care primeşte astfel viață şi este astfel mai apt să alunge materialele nocive. Privim adesea apa care curge, dar inconştient, nu ne dăm seama despre lucrarea ce o putem face grație ei pentru a evolua spiritual. Şi de altfel, ce ştim despre folosirea tuturor elementelor pe care ni le dă natura?...

Dacă sunteți acasă, puteți să vă întindeți pe un pat, plasați-vă ambele mâini pe plexul solar şi imaginați-vă că sorbiți energiile întregului cosmos.

Puteți, de asemenea, să vă băgați mâinile în apă, sau şi mai bine, picioarele, e metoda cea mai puternică. De câte ori vă simțiți demagnetizați, tulburați, sau contractați, pregătiți apă caldă, băgați-vă picioarele conştient în ea şi începeți să le spălați cu multă atenție. Veți acționa astfel şi asupra plexului solar, dându-i forțe, şi starea voastră de conştiință se va schimba imediat. Dacă într-o zi, acasă, nu puteți medita, faceți o baie picioarelor şi veți vedea că puteți să vă concentrați mai bine.

Există metode pentru a intra în comunicare cu plexul solar şi a-i cere de a da ordine pentru a remedia anumite deficiențe. E o întreagă ştiință pe care o vom studia în viitor. Pentru moment nu este chiar posibil de a intra în comunicare cu plexul solar; el îşi trăieşte viața sa independent şi omul nu poate decât să acționeze indirect asupra lui, aşteptând o zi când va putea acționa direct. Şi cum să îl influențăm indirect? Străduindu-ne să trăim o viață pură, cu bun simț, luminoasă. Această viață acționează asupra plexului solar, îl deblochează, îl eliberează de anumite oprelişti, şi când e eliberat, el remediază repede totul, pentru că e foarte puternic.

Se povesteşte despre oameni care au aerul extenuat, sunt zdrobiți, sunt copleşiți. Ei sunt în această stare pentru că nu ştiu să lucreze cu plexul solar, aceasta se vede pe fața lor, care nu are nici o lumină. O față ştearsă, obscură, arată că plexul solar nu funcționează corect. De aceea, încercați voi, cel puțin, să utilizați metodele ce vi le-am dat pentru a lucra cu plexul solar, dacă nu, veți sta ani de zile, fără să simțiți că el este acolo, trezit, viglent, şi vă dilată. Totul va rămâne în creier şi nu veți obține nici un rezultat nici privind soarele, nici în meditație, nici făcând exerciții, cât timp plexul solar nu se va manifesta pentru voi arătând că conştiința voastră a coborât în fine în măruntaie. Pot să vă vorbesc de această senzație, dar la ce ar servi? Nu ați înțelege, pentru că pentru a înțelege, trebuie să fi făcut această experiență. Numai prin intelect nu vă puteți face o idee. E ca şi cum ați explica durerea de dinți unuia pe care nu l-au durut dinții, sau cum ați vorbi de dragoste cuiva care n-a fost niciodată îndrăgostit. Nu puteți înțelege până n-ați trecut prin aceasta. Chiar dacă v-aş explica, nu ați înțelege. Trebuie să

lucrați, să vă schimbați viața, să trăiți o viață armonioasă; numai aşa se ajunge la momentul declanşării centrilor subtili în noi-înşine, pentru că legea acestor centri este armonia.

Din păcate, se întâmplă rar ca ceea ce trăieşte şi simte omul să rămână în acord cu armonia care domneşte în univers. Şi e grav, pentru că opunându-se legilor, forțelor, curenților cosmici, el se izolează, se rupe de univers, se înconjoară de bariere impenetrabile; atunci forțele benefice care vin din cosmos să dea viață tuturor creaturilor, nu pot intra în el pentru a elimina impuritățile şi a restabili ordinea, şi îl pun în pericol. Da, boala este, foarte simplu, o dezordine care se instalează în om când el rupe legătura cu cosmosul şi nu mai întreține cu el schimburi corecte.

Omul este obligat, pentru a trăi, să facă fără încetare schimburi cu cosmosul: a mânca, a bea, a respira, a absorbi lumina şi căldura soarelui, a absorbi radiațiile cosmice... Nu poate supraviețui nici un minut, dacă aceste schimburi sunt întrerupte, dar e chiar inconştient dacă nu vede că viața depinde de aceste schimbări; el îşi petrece timpul tăindu-şi legăturile cu universul, împiedicând energiile să circule în el, strică armonia care există natural între el şi cosmos. Şi totuşi, numai această armonie îi permite să trăiască intens, să înflorească, să creeze.

De aceea voi trebuie să vă obişnuiți, în fiecare zi, să consacrați câteva minute pentru a restabili în voi această armonie cu cosmosul şi să încercați să vibrați în acord cu toate ființele creației spunând: “Vreau să fiu în acord cu voi, vă iubesc, vă iubesc, fiți binecuvântate”... Acest exercițiu restabileşte circulația energiilor. Se întâmplă chiar celor mai mari înțelepți, celor mari mari sfinți să cunoască momente de frământare, agitație, dar ei sunt conştienți, simt de îndată că vibrațiile lor s-au schimbat şi restabilesc imediat armonia. În timp ce majoritatea oamenilor rămân zile, săptămâni, ani în dezordine, şi sfârşesc prin a fi complet nimiciți.

Trebuie, o dată pentru totdeauna, să vă decideți să înțelegeți legile naturii, să învățați cum este construit omul şi care trebuie să fie raportul dintre el şi legile naturii. Dacă vreți să fiți fericiți, dacă vreți să înfloriți, trebuie să vă gândiți la armonie, să vă puneți în armonie cu universul întreg. Evident, nu o să reuşiți imediat, dar perseverând, veți simți într-o zi că, de la picioare până la cap, totul din voi intră în comunicație şi vibrează la unison cu viața cosmică...

Copilul în burta mamei e legat de ea prin cordonul ombilical situat în regiunea plexului solar; prin acest cordon ea îl hrăneşte. În momentul naşterii, această legătură se rupe, de aceea putem spune că naşterea nu e altceva decât trecerea dintr-o stare de dependență într-o altă stare, de independență, de libertate. Dar în realitate, omul nu e complet independent, plexul său solar e legat cu un alt cordon ombilical, un cordon eteric, de Mama Natură, care îl poartă, îl susține şi îl hrăneşte. De aceea există în Orient anumite învățături care prevăd concentrarea asupra buricului. Bineînțeles, occidentali care văd totul din exterior îşi bat joc de aceste practici, pe care le găsesc ridicole, dar pe nedrept. Cei care

se concentrează asupra buricului, legându-se astfel de cosmos, gândindu-se că sunt încă dependenți de Mama Natură, trebuie să curețe acest canal prin care ea le trimite elementele cele mai prețioase de care au nevoie, să se afle în plenitudine.

În măsura în care ei păstrează încă această legătură cu natura, putem spune că aproape toți oamenii nu s-au născut încă: nu au încă tăiat cordonul ombilical. Pentru a se naşte, ei trebuie să iasă din pântecele naturii unde sunt pe cale de a dormi... sau de a se zbate! Omul se naşte prima dată când e adus pe lume de mama sa fizică, dar naşterea sa adevărată, pe care o numim în Inițiere a doua naştere, nu se poate produce până nu se ajunge la ruperea legăturilor sale cu "natura natură", cum spun filozofii, pentru a intra în natura divină. Numai atunci e cu adevărat conştient, luminat, iluminat.

II

Se spune adesea că inima este cea care înțelege şi se vorbeşte de inteligența inimii... Chiar şi Evangheliile fac aluzie la inimă ca un organ de înțelegere. Dar despre ce inimă e vorba? Evident că nu e vorba de cea fizică, organul care pompează sânge. Nu, adevărata inimă, inima inițiatică este plexul solar, el este cel care simte, înțelege, sesizează mari adevăruri cosmice. Creierul ştie numai să studieze, să scrie, să vorbească, chiar fără a avea o idee clară despre lucruri. Priviți cum se petrec lucrurile în lumea actuală: se discută, se scrie, dar în realitate nu s-a înțeles nimic, pentru că e imposibil de a se înțelege corect cu creierul. Lucrurile trebuie trăite pentru a le înțelege, trebuie trăite cu toată ființa.

Când trăiți un sentiment, când simțiți în voi teama, îngrijorarea, dragostea, nu le simțiți în creier, nici în inima fizică, ci în plexul solar. Deci, plasând inima în plexul solar, Inițiații arătau că ei cunoşteau mult mai bine adevărata anatomie şi fiziologie umană decât biologii care nu văd decât ce e fizic şi material. Ei suprimă adevărata realitate a ființei umane, în timp ce Inițiații sunt interesați mai întâi de această parte invizibilă şi subtilă. Aceştia din urmă posedau o ştiință prodigioasă, dar țineau multe lucruri ascunse, pentru că revelarea lor ar fi fost periculoasă; atunci nu spuneau numai unele lucruri şi toți ceilalți trebuiau să le descopere pe celelalte.

Trebuie ştiut că plexul solar controlează majoritatea funcțiilor corpului fizic, dar şi că tot el a creat şi alimentează creierul. Da, creierul e o creație a plexului solar, e copilul său; de aceea plexul solar îl hrăneşte, iar când încetează să-i mai trimită hrana, omul îşi pierde posibilitățile: devine somnolent, sau îl doare capul şi nu mai poate să gândească.

Creierul nu e separat de plexul solar, dar nu poate să beneficieze tot timpul de susținerea sa pentru că nu ştie încă să intre în comunicare cu el. Ori, deja v-am explicat, plexul solar e un creier, dar un creier inversat, pentru că, dacă în creier substanța gri e la exterior şi substanța albă la interior, e invers pentru

plexul solar. Substanța gri, care e constituită din celule nervoase, permite gândirea, în timp ce substanța albă, constituită din fibre nervoase, prelungind celulele, permite să simțim. Deci, datorită substanței albe situată în exterior, plexul solar simte tot ce se petrece în organism, în toate celulele; de aceea poate să se ocupe fără încetare să restabilească echilibrul. Creierul nu simte nimic, cu excepția faptului când totul merge foarte rău, dar el nu ştie cum să remedieze acestea. Dacă inima noastră bate prea repede sau prea lent, sau dacă vă doare stomacul, creierul e incapabil să facă ce ar trebui, şi de altfel, acestea nu depind de el. Deci, dacă veți da plexului solar condiții bune de a funcționa normal, el va echilibra totul. El posedă o farmacopee formidabilă, pe care nici nu v-o puteți imagina; şi cum e în relație cu toate celulele, poate să intervină. El este mult mai bine echipat decât creierul. Dar toate acestea nu sunt bine explicate, chiar şi în ştiința medicală.

Odată cu dezvolarea creierului, omul a atins conştiința de sine, grație căreia este individualizat. Plexul solar, din contră, e legat de subconştient, pune omul în legătură cu oceanul vieții universale, e legat de întreg cosmosul, ceea ce nu e cazul creierului. În realitate, această comunicație poate fi stabilită, dar creierul nu este încă suficient de dezvoltat pentru aceasta, pentru că este de formație recentă; plexul solar, e de formație mult mai veche. Creierul s-a dezvoltat foarte târziu la animale şi la oameni, şi chiar şi creierul furnicilor, de exemplu, e mai bine organizat decât cel al oamenilor pentru că furnicile sunt mai vechi decât el! Creierul uman nu e încă bine organizat, dar el va fi mai târziu, pentru că are misiunea de a înregistra totalitatea cunoştințelor şi de a înțelege noțiuni încă nebănuite. Dar, o repet, cel ce dirijează, comandă, şi de care depinde totul, este plexul solar, cu centrul Hara, situat un pic mai jos, şi care sunt în comunicare.

Umanitatea contemporană este pe cale de a se distruge pentru că esențialul activităților sale e situat în creier: studiile, calculele, necazurile, etc... Cum nu e pregătit să reziste la tensiuni mari, multe boli nervoase apar pe măsură ce creierul e supraîncărcat. Trebuie să învățați să repartizați munca între cei doi centri: cel care este jos, în pântec, şi cel care este sus, în cap. În acel moment, numai, vă veți găsi echilibrul. Este o lege a mecanicii: pentru a obține echilibrul, nu trebuie încărcat numai un singur platan, ci amândouă platanele unei balanțe.

Creierul nu este decât un instrument, şi acest instrument nu este independent. Pentru a avea un bun instrument, trebuie să-l întreținem. Luați orice maşină, sau chiar numai o lampă: dacă opriți sau diminuați curentul, randamentul ei nu va fi acelaşi. Creierul uman e ca o lampă care luminează, care raționează, care vede. Dar, la majoritatea oamenilor, lampa nu e bună, e o lumânare care nu luminează destul. Trebuie deci branşată la sursa inepuizabilă care îi va da toate posibilitățile, adică la plexul solar. De ce cei din vechime îl numeau “solar”? Pentru că e legat de soare, şi soarele e inima universului nostru.

Ce sunt plexul solar şi creierul unul față de altul? Ei reprezintă cei doi poli: unul masculin, emisiv, şi celălalt feminin, receptiv. Găsim această polaritate în toată natura. Priviți numai ce se întâmplă într-un cuplu: soțul e ocupat aproape

numai să câştige bani pentru a oferi soției sale mijloace de a se îmbrăca, a se parfuma, a se acoperi de bijuterii; şi iat-o elegantă, somptuoasă, atractivă, în timp ce bietul soț, jos, în haine ponosite, munceşte pentru a-i putea da toate acestea. Evident, poate fi şi invers, eu vorbesc doar simbolic.

Plexul solar şi creierul sunt legate între ele şi se pot ajuta sau, dimpotrivă, să-şi creeze obstacole. Dumnezeu n-a dat toată puterea unuia sau altuia. Ca şi în cazul bărbatului şi femeii: Dumnezeu n-a dat toate puterile bărbatului şi niciuna femeii, El a dat puteri femeii şi puteri bărbatului, dar sunt puteri diferite, care nu se pot manifesta în plenitudine decât când cele două principii sunt unite şi lucrează în armonie, în acelaşi scop. Ceea ce poate oferi bărbatul, femeia nu poate, şi ceea ce poate oferi femeia, bărbatul nu poate, de asemenea; dar când îşi unesc puterile, rezultatele sunt fantastice. Iar pentru cele două creiere, care sunt plexul solar şi creierul din cap, e important să înțelegeți cum sunt polarizate în masculin şi feminin, cum acționează unul asupra altuia şi care sunt puterile lor asupra materiei.

Cunoaşteți experiența cu tubul Crookes... Când curentul circulă prin tub, catodul emite un flux de electroni în direcția anodului, dar el rămâne obscur, iar în regiunea anodului apare o luminiscență.

Această experiență nu este altceva decât o ilustrare a raporturilor care există între principiul masculin şi principiul feminin. Oriunde în natură nu vedeți altceva decât aceste două principii la lucru. Această ştiință inițiatică a celor două principii a fost revelată de Melkhitsek lui Abraham: cum aceste două principii, masculin şi feminin, se regăsesc în univers sub forme diferite şi lucrează împreună.

Creierul se manifestă, vorbeşte, comandă, organizează, produce agitație, strigăte, gesticulație. Dar cine îi dă posibilitatea? Plexul solar, el îi trimite energiile. Nu-l vedem, dar e acolo, ascuns, silențios, nu-şi face apariția, nimeni nu-i bănuie existența. E bărbatul smerit, dacă vreți... Deşi are în realitate o funcție feminină, pentru că el este mama hrănitoare, bogăția infinită, rezervorul inepuizabil al naturii. Cât despre creier, este o creație a plexului solar, e copilul său... Sau e soțul, dacă vreți, soțul care vorbeşte, discută, tună şi fulgeră, în timp ce soția lui, tăcută, face toată partea ascunsă a muncii. Trebuie să înțelegem aceste schimbări de polaritate.

Creierul e activ, dinamic, dar oboseşte repede dacă plexul solar nu îi trimite ajutoare. De aceea, înainte de a întreprinde o activitate intelectuală importantă, discipolul trebuie să lucreze cu plexul solar. Creierul e capabil de multe lucruri, cu condiția ca plexul solar să-i trimită energie. Deci, originea, sursa, este plexul solar; şi creierul e ecranul pe care trebuie să se manifeste, să se exprime şi să prezinte lucrurile, în timp ce plexul solar îi dă această posibilitate. Din plexul solar vin imaginile care sunt proiectate sus, pe ecranul creierului. Bune sau rele, ele sunt proiectate. Este ca la cinema. Numai că, în cazul cinematografului, principiul masculin, operatorul sau aparatul e cel care proiectează imagini pe ecran; şi ecranul e principiul feminin, materia asupra

căreia spiritul proiectează forțele şi energiile sale. Încă o schimbare de polaritate.

Când trebuie să meditați sau să faceți o muncă intelectuală intensă, nu începeți prin a vă concentra brusc asupra subiectului de meditație sau asupra muncii voastre, pentru că astfel vă veți bloca creierul şi nu veți ajunge la nimic. Începeți să vă concentrați asupra plexului solar, şi când simțiți că ați intrat într-o stare de pace, de dilatare, faceți-vă munca: creierul vostru va fi alimentat şi susținut de energiile care vin din plexul solar. Şi dacă în timpul muncii simțiți că creierul vostru se blochează, masați-vă plexul solar în sens invers acelor de ceasornic: după câteva minute veți simți că gândirea vă este din nou degajată şi că vă puteți repune la treabă.

Trebuie să învățați să repartizați activitatea între creier şi plexul solar, ca într-o adevărată căsnicie, unde bărbatul şi femeia trăiesc în armonie şi îşi împart munca; atunci creierul poate să manifeste toate puterile acumulate în plexul solar. Plexul solar conține în arhivele sale toate cunoştințele trecutului cel mai îndepărtat, şi depinde de creier să le facă să iasă şi să le exprime. Creierul nu e altceva decât un instrument cu sarcina de a scoate la lumină bogățiile ascunse în profunzimea ființei noastre.

Plexul solar este deci de asemenea un creier, dar inversat. Substanța albă a plexului solar, care e la exterior, comunică cu substanța albă a creierului, care e în interior, şi cu materia gri a creierului, care este la exterior. Iată o inversare, o încrucişare, care trece prin gât. De aceea, când simțiți că nu se face bine comunicarea, trebuie să vă masați gâtul în regiunea vertebrelor cervicale, pentru a restabili curenții care merg din plexul solar la creier. Gâtul e o cale de trecere extrem de importantă. Când strângem foarte violent gâtul cuiva îl omorâm, pentru că viața pe care plexul solar o trimite nu mai poate ajunge la creier. Vedeți câți centri nervoşi sunt importanți, dar ştiința medicală nu s-a oprit încă asupra acestor încrucişări care au loc la nivelul gâtului (emisfera dreaptă a creierului care comandă partea stângă a corpului, şi emisfera stângă comandă partea dreaptă) pentru a o aprofunda din punct de vedere a corespondențelor cosmice.

Învățând să vă concentrați asupra plexului solar cu multă dragoste veți ajunge să dispuneți de toate energiile sale pentru a fi trimise creierului. Cum creierul este ca un ecran pe care se fac proiecții, cu cât creierul pântecului, dacă putem spune aşa, proiectează mai corect imagini pe ecranul celuilalt creier, cu atât omul devine capabil să acționeze mai energic.

Iată încă un fenomen pe care îl întâlnim în toate domeniile existenței. Mai demult v-am vorbit despre “soarele negru”, de la care soarele nostru primeşte energia sa. Acest soare negru care dă fără încetare e principiul masculin, iar soarele nostru, care primeşte energia şi care străluceşte, e principiul feminin... Nu v-am spus că am văzut în mod real soarele negru, dar l-am văzut interior; e acolo, există, şi fără el n-ar exista soarele strălucitor. Iată, încă o dată catodul şi anodul, iată tubul Crookes întins la dimensiunile universului.

Cât e de clar, cât e de simplu! Peste tot, peste tot, regăsim cele două

principii. Vreți să vă mai dau şi un alt exemplu? Să luăm un arbore: el posedă rădăcini, trunchi şi ramuri. Rădăcinile trimit energia pentru a apărea frunze, flori şi fructe. Rădăcinile nu se văd, dar ridicați-le, şi s-a terminat cu ceea ce se vede. Tot ceea ce se vede este rezultatul a ceva invizibil care este foarte bine ascuns. În noi, plexul solar reprezintă rădăcinile; şi trunchiul nostru şi membrele reprezintă trunchiul şi ramurile arborelui. Omul e ca un arbore: are rădăcini, trunchi, ramuri şi, în creier are flori şi fructe. Plexul solar reprezintă rădăcinile creierului, şi el e cel mai important, rădăcinile sunt mai importante, pentru că dacă se întâmplă ceva în rădăcini, tot restul este în pericol. Iată, încă un argument pe care nimeni nu poate să-l respingă. Dacă tăiați rădăcinile arborelui, el moare.

Când vreți să meditați, alegeți un subiect spiritual asupra căruia vă veți concentra; puteți apoi urmări derularea gândurilor, înlănțuirea lor, contururile lor: creierul vostru e cel ce lucrează. Dar dacă ajungeți să urcați mai sus în această meditație, veți simți creierul vostru oprindu-se din funcționare, plexul solar devenind activ: nu mai înțelegeți lucrurile în mod intelectual, analitic, ci veți avea o înțelegere sintetică, vibrați în armonie cu ea, o senzație de plenitudine vă va cuprinde, iar meditația devine contemplare; nu mai gândiți deloc, contemplați ceva splendid şi trăiți intens. Înțelegeți altfel lucrurile, mai bine decât prin gândire, dar nu ştiți cum le înțelegeți, este numai o evidență absolută, da, pentru că ați reuşit să atingeți inima universului.

Studiind, gândind, înțelegând lucruri, aceasta nu semnifică faptul că am atins inima universului; nu, acestea sunt condiții prealabile. Inima universului nu o puteți atinge decât cu inima. Când inima voastră, adică plexul solar va începe să simtă, să iubească, să trăiască cu mare intensitate, atunci, da, veți atinge, veți mişca inima universală, inima lui Dumnezeu, şi din această inimă vor veni la voi energii, forțe, curenți dătători de viață, care vă vor lumina. Da, când veți ajunge să proiectați din inima voastră o imensă energie de dragoste, prin legile afinității şi ecoului, o altă inimă vă va răspunde. A atinge inima universului înseamnă a cunoaşte, a simți, a intra în proiectele şi planurile Eternului, Sufletului universal. Dar nu puteți ajunge la acestea nici prin ştiință, nici prin cunoştințe livreşti, nici prin discursuri, oricât de elocvente ar fi.

Pentru a atinge inima universului trebuie să vibrezi la aceeaşi lungime de undă cu el, adică să dăruieşti aceeaşi dragoste dezinteresată. Când ceea ce cereți, ceea ce vă doriți nu priveşte numai interesul vostru personal, ci binele umanității şi universului întreg, în acel moment dorința voastră vibrează pe aceeaşi lungime de undă ca şi inima universului. Şi cum inima universului este sursa de viață, sursa fericirii, frumuseții, poeziei, muzicii, sursa a tot ce e splendid şi divin, atunci veți primi această viață, această fericire, această splendoare... Veți gusta plenitudinea.

Când ați atins inima cuiva, obțineți de la el tot ce vă doriți. Cel căruia i-ați atins inima vă deschide porțile şi vă dă tot. În anumite zile rugați Cerul, pentru a-l înduioşa, a-l impresiona, dar aceasta nu serveşte la nimic, el răspunde: “Nu

înţeleg ce spui" şi vă închide uşa în nas. În alte zile nu spuneţi nimic, priviţi numai, iar el vă spune: "Vino, intră! Iată, ia asta!" Cum se explică aceasta? Trebuie aflat secretul.

V-am vorbit odată de receptorul cu galenă. Acum câteva zeci de ani, când aparatele de radio nu erau aşa perfecţionate şi aşa de răspândite, multă lume îşi făcea un receptor cu galenă. Pentru a capta o emisiune de radio trebuia deplasat un vârf de ac pe un cristal de galenă, pentru a stabili un contact. Când acul atingea anumite puncte, imediat se auzeau în căşti cuvinte, muzică, în timp ce pentru alte puncte nu se auzea nimic. Acest fenomen mi-a dat mult de gândit... Plimbaţi acul la stânga şi la dreapta pe cristal şi nu auziţi nimic. Deşi atingeţi cristalul, nu-i atingeţi inima... pentru că are şi el o inimă, cristalul, această piatră! De îndată ce-i atingeţi inima, imediat auziţi muzică. Există de asemenea o inimă în univers, dar noi nu îi cunoaştem legile, de aceea nu reuşim să stabilim un contact pentru a capta undele sale şi să avem revelaţii.

Pentru a atinge inima universului, trebuie să vă intensificaţi dragostea. E o muncă care se face în plexul solar. În acel moment, v-am spus, nu mai gândiţi deloc, proiectaţi o putere, o energie de dragoste pe care o dirijaţi, dar creierul vostru se odihneşte. Înţelegeţi, sunteţi conştient şi dirijaţi energiile, dar creierul nu e în activitate. Cum explicăm aceasta? Există o altă formă de gândire, o altă formă de înţelegere pe care trebuie să o descoperim

Cap IV **Centrul Hara**

Veţi fi, poate, miraţi să vedeţi în India că anumiţi sadu, anumiţi yoghini au regiunea pântecului foarte dezvoltată, cu toată că nu mănâncă aproape de loc!... Şi majoritatea statuilor îl reprezintă pe Budha şi alţi înţelepţi cu un pântec proeminent. De ce? Pentru că, la Iniţiaţi, un pântec foarte dezvoltat dezvăluie puterea, forţa, rezervele spirituale acumulate graţie exerciţilor de respiraţie. Pentru că exerciţiile de respiraţie prelungite duc la dezvoltarea acestei părţi a corpului unde se adună elemente care permit vindecarea, dezagregarea a tot ce e nociv. Pântecul poate fi rezultatul materialismului omului sau spiritualităţii sale. Dacă faţa sa arată că el nu se gândeşte decât la a mânca, a bea şi a dormi, evident, opulenţa sa reprezintă ceva rău: el este o fiinţă grosieră, materialistă, senzuală. Dar dacă el are calităţi ca puritatea, clarviziunea, inteligenţa, pântecul său demonstrează că el are rezerve şi că poate transforma aceste rezerve vindecându-i pe alţii şi făcând multe lucruri pe care cei plăpânzi, slabi nu ar putea să le facă, pentru că nu au aceste resurse.

Priviţi, de altfel, japonezii. Unii au un pântec enorm, dar în acelaşi timp, o mare supleţe, forţă şi inteligenţă. Aceasta, deoarece ei lucrează să-şi dezvolte ceea ce ei numesc centrul Hara. Aceste centru e situat la 4 centimetri sub buric. Hara înseamnă "pântec" în japoneză, şi de aici vine expresia "a-şi face hara-kiri", adică a se sinucide deschizându-şi pântecul. Pentru înţelepţii japonezi, centrul Hara este centrul vieţii, al echilibrului, centrul universal. Şi când omul se

concentrează pe el şi ajunge să-l dezvolte, devine neobosit, invincibil. Toți acei care lucrează asupra centrului Hara se disting în viață printr-un echilibru extraordinar.

Un mare număr de anomalii care se manifestă astăzi la Occidentali , v-am mai spus-o, apar din cauză că ei au rupt echilibru, adică în loc să plaseze centrul vieții la locul său, ei îl plasează în creier, care e la periferia ființei umane. Atunci, prea multe gânduri, prea multe necazuri, prea multă activitate cerebrală şi omul se dezechilibrează. De aceea, atunci când primeşte şocuri, el nu mai poate să se restabilească, pentru că centrul din el care ar putea remedia orice nu funcționează. Dacă ar şti să se concentreze asupra centrului Hara şi să-l dezvolte, oricare ar fi cheltuielile sale de energie nervoasă, el nu s-ar simți niciodată obosit.

Evident, e o problemă pentru Occidentali, din cauză că centrii situați în partea inferioară au fost considerați mult timp ca nedemni de a participa la viața spirituală. Şi chiar şi eu, în timpul anilor, când vă vorbeam de acest centru, subînțelegeam aproape tot timpul Centrul suprem, Dumnezeu-Însuşi, Cauza primordială. Nu v-am spus niciodată că în corpul fizic, adevăratul centru al omului este acolo, dedesubtul buricului, că vor trebui ani şi ani pentru a vă pregăti să îl penetrați, să-l explorați şi să-l dezvoltați pentru a cunoaşte originea ființei voastre. Pentru că originea acolo este. De câte ori v-am spus: “Nu căutați în exterior, nu căutați la suprafață, dar săpați, săpați, şi veți găsi aur sau petrol!” Evident, vorbind simbolic. Voiam să vă spun că trebuie săpat chiar în acest domeniu, al subconştientului.

Centrul Hara este menționat în multe cărți ezoterice, dar în maniere foarte diferite, şi chiar anumite remarci ale autorilor creştini din vechime dovedesc că ei îl cunoşteau. Alchimistul Basile Valentin în cartea sa: “Cele douăsprezece chei”, invită adeptul să coboare în centrul pământului pentru a găsi acolo piatra filozofală. El spune: *“Visita Interiora Terae; Rectificando Invenies Occultum Lapidem, Veram Medicinam”* Adică: “Vizitați măruntaiele pământului, corectând, vei găsi piatra ascunsă, adevăratul medicament”. Dacă luăm primele litere ale acestor cuvinte, vom găsi: VITRIOLUM. *“Visita Interiora Terae”...* în realitate nu e vorba de a coborî în interiorul planetei, ci de a penetra în acest pământ, corpul nostru fizic, pentru că acolo vom găsi materiale, vom găsi bogății, tezaure.

Cele trei divinități mai importante ale panteonului hindus sunt Brahma, Vishnu şi Shiva, şi se spune în Cărțile sacre că Brahma e situat în pântec, Vishnu în regiunea inimii şi a plămânilor, şi Shiva în creier. De ce tocmai Brahma, creatorul, e situat în pântec? Dacă pântecul este o regiune cu adevărat de disprețuit, şi creierul, din contră, aşa de nobilă, Brahma ar fi trebuit plasat în creier. Ei nu, în creier e plasat Shiva, care e identificat cu distrugerea. Da, Brahma este creatorul, Vishnu, reparatorul, conservatorul, cel care susține, menține, hrăneşte, în timp ce Shiva este distrugătorul. Şi dacă Shiva corespunde tocmai creierului, aceasta e deoarece creierul, mentalul inferior, divizează, disecă, dezagregă, este distrugătorul realității. El este cel care îi desparte pe

oamenii şi îi induce în eroare.

De vreme ce pântecul este regiunea corpului unde se crează şi se formează fiinţe, el este de o extremă importanţă şi nu are nimic ruşinos. De ce viaţa se naşte într-un loc ruşinos? Dacă Inteligenţa cosmică a ales acest loc, este pentru că ea îl consideră sacru; atunci de ce omul trebuie să-l dispreţuiască? Evident, nu e chiar estetic - cel puţin după estetica oamenilor - dar, pentru ce motiv viaţa vine de acolo? Nu numai că mama îşi poartă copilul în acest loc, dar copilul, legat prin cordonul ombilical, îşi trage forţele tot de aici şi se hrăneşte. Ruşii numesc această regiune a plexului solar şi a centrului Hara "jivot", şi "jivot" în bulgară înseamnă "viaţă". Da, viaţa vine de aici, şi astfel se propagă şi se distribuie în celelalte organe. Deci, creierul este de asemenea tributar acestui centru care primeşte viaţa. Este ca pentru un arbore. Regiunea cea mai importantă a arborelui, rădăcinile, sunt acolo, invizibile, ascunse, îngropate în pământ. Ei bine, de asemenea, centrul Hara ca şi plexul solar sunt rădăcinile noastre. Şi dacă coborâm în rădăcini pentru a şti ce a plasat natura acolo, vom descoperi o lume de o extraordinară bogăţie de materiale şi energie. Iată, este o mină, o sursă.

Pântecul este locul unde se creează viaţa. Da, sursa vieţii este acolo, în pântec. Se spune în Evanghelii: "Din sânul său a ţâşnit apă vie". De ce din sânul său? De ce nu din creier sau din plămâni? Ce se află în pântec, făcând apele să ţâşnească? Acolo locuieşte Tatăl, Brahma, creatorul. Dar pentru a-l simţi, pentru a putea comunica cu el, ne trebuie mulţi ani de muncă. El e acolo, dar nu beneficiem de nici un avantaj, pentru că lucrăm numai cu Shiva. De altfel, în India, prea puţine temple sunt consacrate lui Brahma, mai multe lui Vishnu... şi şi mai multe lui Shiva. De ce? Shiva este distrugătorul, şi de teamă, pentru a-l linişti, ne ocupăm atât de mult de el? În timp ce pentru Brahma, creatorul, nu ne putem teme că face rău, şi de aceea, poate, îl neglijăm...

De ani de zile vă instruiesc prezentându-vă numai lumea din Înalt, adică lumea conştiinţei, a luminii, dar aceasta nu e în realitate decât o pregătire pentru a putea coborî apoi în profunzimile fiinţei voastre. Pentru că, pentru a ne cunoaşte cu adevărat, trebuie să cunoaştem cele două regiuni: ceea ce e sus, şi ceea ce e jos. Ceea ce este sus, sunt centrii creierului, şi ceea ce este jos, este tocmai acest centru pe care înţelepţii japonezi îl numesc Hara.

Hara reprezintă subconştientul, profunzimile obscure ale fiinţei umane. Dar aceste regiuni sunt, desigur, foarte periculoase, de aceea trebuie început explorând terenul de sus, şi apoi, când suntem întăriţi, când avem arme şi tot echipamentul, putem coborî în abisuri pentru a descoperi ce conţin. Toate bogăţiile sunt sub pământ: da, aurul, pietrele preţioase, metalele preţioase, şi cărbunele, petrolul, asupra cărora lucrează o multitudine de entităţi şi spirite. În lumea psihică, ca şi în cea fizică, totul e acolo, jos, nu în înalt. Dar jos este de asemenea infernul şi monştrii săi, de aceea, înainte de a coborî, trebuie să învăţăm să ne protejăm, dacă nu, vom fi înghiţiţi. Iată motivul pentru care, în învăţământul nostru, ne ocupăm la început de lumea superioară. Pentru a

înfrunta tenebrele, ne trebuie lumină.

Nici cu plexul solar omul nu poate să aibă un contact direct cu centrul Hara, pentru că nu are nici un mijloc să atingă subconştientul său. Nu-l poate atinge decât pe căi ocolite, adică prin felul său de a trăi. Deci, dacă acest centru nu e corect armonizat cu universul, din cauza vieții sale dezordonate, haotice, neraționale, omul împiedică buna sa funcționare, nu mai poate primi efluviile Sufletului universal.

Pentru a vă echilibra, a vă întări, puteți, în timpul meditaților voastre, să vă puneți mâinile pe abdomen, concentrându-vă asupra centrului Hara. Dar să nu faceți acest exercițiu decât sunteți într-o stare de puritate, abnegație şi dezinteres, pentru binele umanității, dacă nu, alți centri care sunt alături se vor trezi şi veți fi antrenați în regiunile tenebroase ale ființei voastre. De aceea, înainte de a lucra cu centrul Hara trebuie să vă pregătiți. Când sunteți gata, puteți să plonjați fără pericol în adânc, pentru că acestea sunt profunzimile, abisurile ființei umane.

Psihanaliştii, desigur, au descoperit o parte a subconştientului, dar sunt încă departe de a cunoaşte toate misterele centrului Hara şi de a şti cum acest centru, în profunzimile subconştientului, e legat la supraconştiință. Când Inițiații vorbesc de unirea cozii cu capul şarpelui, ei subînțeleg unirea centrului de jos cu centrul superior situat în creier, chakra Sahasrara din vârful capului. Dar dacă nu ați lucrat în prealabil asupra adevărurilor mai accesibile, cum veți putea lucra în aceste zone? Viața spirituală are, de asemenea, programul său. Trebuie, mai întâi, să vă purificați, să vă întăriți, şi apoi, când vă simțiți pregătiți, vă puteți permite să mergeți să faceți o incursiune în aceste profunzimi. Sunt experiențe care vă aşteaptă, dar trebuie să vă pregătiți.

Alchimiştii vorbesc de "lumina ce iese din tenebre". Tenebrele sunt infinit mai vaste decât lumina; ele îmbrățişează şi invadează totul. În timp ce lumina e ca o scânteie, pe care tenebrele o înconjură. Tenebrele sunt rădăcina ființei. Tot ceea ce apare pe pământ ca fenomen, ca manifestare, ca o concretizare, iese din tenebre; şi asemeni copiilor în pântecul Mamei Natură, aceste energii le sunt comunicate printr-un un fel de cordoane ombilicale grație cărora absorb forțele Sufletului cosmic.

"Lumina ce iese din tenebre"... E aceea pe care o vedem în profunzimea simbolului ieslei în care s-a născut Iisus. De ce Iisus s-a născut într-o iesle, pe paie, între un bou şi un măgar, şi nu într-un palat, într-un templu, într-o locuință vastă şi somptuoasă? Deoarece, ca şi naşterea unui copil fizic, naşterea unui copil spiritual, naşterea lui Cristos în om se face acolo, chiar în această regiune a centrului Hara. Naşterea e acolo, ieslea cu măgarul şi boul care nu sunt alții decât ficatul şi splina. Şi, în înalt, îngerii cântă, pentru că această naştere, pe care o numim a doua naştere este un eveniment la care tot Cerul participă.

Ceea ce s-a produs în momentul naşterii lui Iisus se reproduce de fiecare dată când o ființă umană este capabilă să se nască a doua oară. Există din nou măgarul, boul, magii, îngerii, Fecioara şi copilul în iesle... Acest eveniment nu s-a produs numai acum 2000 de ani în Palestrina, ci se repetă

etern. Şi pentru a forma copilul în voi, trebuie să cunoaşteţi multe lucruri: cum să-l atrageţi, cum să-l purtaţi, cum să-l hrăniţi...

În această iesle, în măruntaie, între bou şi măgar, adică ficat şi splină se naşte copilul divin. Naşterea lui Iisus într-o iesle are deci o încărcătură iniţiatică de cea mai mare importanţă. Aici, în centrul Hara, discipolul trebuie să facă să se nască în el această nouă conştiinţă, Copilul Iisus. (A se vedea şi "Crăciunul şi Paştele în tradiţia iniţiatică" cap I - colecţia Izvor)

Hermes Trismegistul a spus: "Ceea ce e jos e ca ceea ce este sus, şi ceea ce este sus e ca ceea ce este jos." Nu e o similitudine, o asemănare exactă, cum au crezut unii, pentru că în realitate ceea ce este jos nu e identic cu ceea ce este sus. Ceea ce este jos este ca şi ceea ce este sus, în sensul în care legile, funcţiile sunt aceleaşi. Spunând acest "Ca şi" aceasta nu semnifică similitudinea. Când o casă se reflectă în apă, ceea ce e sus, în lumea realităţii, este ca şi ceea ce este jos în lumea reflexiei, dar cele două lumi nu sunt identice.

Există deci o lume a reflexiei, a iluziei, care e jos, şi o lume a realităţii care e sus. Apoi, în fiecare dintre aceste lumi, există un sus şi un jos; atunci, ceea ce e jos în lumea iluziilor corespunde la ceea ce este sus în lumea realităţii. Şi cum în ierarhia divină, Creatorul se află sus, de asemenea aici, în noi, El se află jos, pentru că noi suntem o reflectare. A trecut mult timp de când v-am vorbit de această inversare, spunându-vă că pietrele, cristalele, metalele, care sunt jos, sunt o reflexie a lumii divine, de sus. Şi în om, pântecul, care e jos, corespunde la ceea ce e în sus în Divinitate, pentru că, în raport cu macrocosmosul, microcosmosul, adică omul, e inversat. De aceea Brahma, Creatorul, e plasat în pântec.

Iată, aceasta e tot pentru moment despre acest subiect, cu toate că e vorba de o lume infinită. Ceea ce v-am spus e deja prea mult. Dacă v-aş spune mai mult n-aţi şti ce să faceţi, veţi fi copleşiţi. Vrem tot timpul să ştim totul... din curiozitate, evident. Ei bine, nu, într-un adevărat Învăţământ iniţiatic, trebuie să punem în practică, trebuie să ne obişnuim să mobilizăm propriile forţe, facultăţi pentru a face o muncă adevărată. Eu ştiu bine că ceea ce vă cer aici nu va găsi un ecou favorabil, pentru că întreaga lume, din contră, e instruită să caute totul în exterior. Iată de ce centrii interiori nu funcţionează, sunt ruginiţi şi curenţii nu circulă. Desigur, există câţiva mistici, câţiva filozofi, câţiva spiritualişti care sunt obişnuiţi cu această muncă, dar, în acest domeniu, majoritatea oamenilor sunt ca şi infirmii, nu au nici forţa, nici voinţa de a întreprinde o muncă asupra lor înşişi.

Spuneţi că lucraţi, dar că nu obţineţi rezultate. Evident, nu e uşor, şi aici, de asemenea, apare problema reîncarnării. Dacă abia în această existenţă veţi începe această muncă, cum vreţi să ajungeţi să mişcaţi centrii imobilizaţi de secole? Pentru cei care au muncit în alte reîncarnări şi continuă, evident, totul e diferit, ei obţin rezultate.

De aceea, pregătiţi-vă să începeţi această muncă în această încarnare, ştiind că dacă nu veţi începe în această încarnare, nu veţi ajunge la nimic nici în

următoarea. Pentru moment nu veți reuşi decât mici succese, dar nu e nimic, cel puțin ați început. Veți continua mai departe în următoarea încarnare, iar atunci veți obține sigur rezulate. Ceea ce contează e de a începe să declanşați curenții divini, în această încarnare.

Cap V **Forța Kundalini**

Apocalipsa se termină cu viziunea unei cetăți celeste, Noul Ierusalim, a cărei pereți, temelii, porți sunt descrise de Sfântul Ioan Teologul. Prin acet oraş curge un fluviu: "Şi mi-a arătat un fluviu de apă vie, limpede ca un cristal, care ieşea din Tronul lui Dumnezeu şi al Mielului. În mijlocul oraşului şi pe cele două maluri ale fluviului era Arborele Vieții ce producea de douăsprezece ori fructe, dând fructul său în fiecare lună şi ale cărui frunze serveau la tămăduirea popoarelor."

Cum se făcea că arborele se găsea pe ambele maluri ale fluviului? Dacă am înțelege lucrurile literar, această descriere nu are nici un sens. În realitate, acest arbore deasupra unui fluviu e un simbol; există în noi, şi fluviul, de asemenea, trece prin noi. Pentru că oraşul suntem noi; şi în centrul acestui oraş - în plexul solar - curge un fluviu cu un arbore al vieții pe malurile sale. Plexul solar reprezintă arborele pe cele două maluri ale fluviului, dar de asemenea şi fluviul însuşi, această forță, această vitalitate care circulă prin el. Şi unde sunt rădăcinile acestui arbore? Acestea sunt cele douăsprezece perechi de nervi şi de ganglioni dorsali: douăsprezece ramuri care produc douăsprezece fructe pe an. Aceste douăsprezece fructe sunt legate de cele douăsprezece semne ale zodiacului.

Să vedem acum proprietățile acestor fructe. Primul fruct, (Berbecul) face omul activ, dinamic şi decis. Al doilea (Taurul), dă o mare sensibilitate, multă gentilețe şi bunătate. Al treilea (Gemenii), împinge la studiu, incită la a se interesa de tot şi de a călători. Al patrulea (Cancer), dă o mare mediumitate pentru a capta undele şi prezențele cele mai subtile. Al cincilea (Leul), inspiră o mare noblețe şi curajul necesar pentru a-i ajuta şi a-i salva pe alții. Al şaselea (Fecioara), purifică şi curăță. Al şaptelea (Balanța), dă posibilitatea de a se uni la o cauză divină şi de a stabili în sine echilibrul cosmic. Al optulea (Scorpionul), luminează asupra morții şi vieții de apoi. Al nouălea (Săgetătorul), dă gustul întrebărilor filozofice şi religioase. Al zecelea (Capricornul) inspiră putere, autoritate pentru a domina pe alții şi pe sine însuşi. Al unsprezecelea (Vărsătorul), dă sensul universalității, fraternității între națiuni. Al doisprezecelea (Peştii), împinge la sacrificiu, la a suporta suferința şi chiar la a vedea partea bună şi a se veseli.

Iată calitățile fructelor acestui arbore al vieții, care nu e altul decât Arborele Sefirotic de care vorbeşte Kabbala, cu sefiroturile: Keter, Hokmah, Binah, Hesed, Gebourah, Tipheret, Netzach, Hod, Iesod, Malkout. Kether e sământa care conține toate posibilitățile arborelui; Hokmah, e sâmburele care care se divizează pentru a lăsa să iasă mica plantă: Binah; Hesed, este trunchiul; Gebourah, ramurile; Tripheret, mugurii; Netzach, frunzele; Hod, florile; Iesod,

fructul; şi Makout, sămânța, care, plantată în pământ, va da un nou arbore. Aici, din nou, vedeți o aplicație a legii: ce e jos e ca ce e sus, şi veți înțelege de asemenea de ce Iisus a comparat Împărăția lui Dumnezeu (Malkout) cu grăuntele de seneve, care e minuscul, dar devine un arbore mare, unde vin să se adăpostească păsările cerului.

Sfântul Ioan spunea că frunzele arborelui vor servi la tămăduirea popoarelor. Veți vedea, nu numai fructele arborelui fac miracole, dar şi frunzele de asemenea, şi chiar şi rădăcinile.

Rădăcinile, înfipte în cele două maluri ale fluviului vieții de care vorbeşte Sfântul Ioan, sunt deci ansamblul nervilor şi ganglionilor situați de o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Coloana vertebrală leagă cerul şi pământul, cerul nostru şi pământul nostru. Izvorul fluviului se află pe culmea muntelui: "Fluviul, e spus, iese din Tronul Domnului". Capul, e cerul şi pântecul pământul. Pe pământ arde un foc care provoacă din timp în timp erupții violente vulcanice. Ori, acest foc se găseşte, de asemenea, la baza coloanei verticale. Acest foc subteran, legat de pântec şi de sex, este forța Kundalini. Pentru moment, coloana vertebrală nu are la oameni decât funcție anatomică şi fiziologică; puterea ei spirituală nu e trezită. Numai Inițiații au reuşit să anime coloana lor vertebrală pentru o imensă muncă spirituală şi magică grație trezirii forței Kundalini.

Forța Kundalini doarme la baza măduvei spinării, ea este mama care a creat universul, "cea mai puternică dintre forțe" cum o numea Hermes Trismegistul. O dată trezită, ea se poate dirija în sus, sau în jos. Dacă ea se dirijează în sus, ființa va beneficia de o mare dezvoltare spirituală, dar dacă ea se dirijează în jos, aceasta poate să antreneze rezultate foarte supărătoare. Acel care, fără a fi pur şi stăpân pe el, trezeşte forța Kundalini, devine pradă unei pasiuni sexuale dezlănțuite, care-l antrenează cu o viteză vertiginoasă spre abis, şi unei ambiții nemăsurate care îl face să se opună lumii întregi. De aceea este de sfătuit discipolii să nu fie tentați să trezească forța Kundalini înainte de a fi lucrat asupra purității şi smereniei. Pentru că această forță, cea mai puternică dintre toate, poate la fel de bine să distrugă decât să creeze. În realitate, Kundalini poate fi trezită la mai multe nivele: putem să o trezim de şapte ori pentru că ea doarme şapte somnuri, ea e ascunsă sub şapte învelişuri ale materiei.

Într-un anume fel, e uşor să trezeşti Kundalini, dar unde şi cum să o dirijezi e mult mai dificil şi e chiar esențialul. Direcția pe care o va lua Kundalini nu depinde de voința omului, ci de calitățile şi virtuțile sale. Când şarpele Kundalini se trezeşte, el se îndreaptă spre partea care îi oferă hrană. Dacă partea inferioară îi oferă această hrană, acolo se îndreaptă, şi totul e pierdut, e prăpastia, adevărata prăpastie. În timp ce dacă şarpele e atras de partea superioară, el se îndreaptă în sus.

Urcarea forței Kundalini se face prin canalul Sushuma situat în interiorul măduvei spinării. De o parte şi de alta a canalului Sushuma, cele două canale Ida (polarizat negativ şi legat la Lună) şi Pingala (polarizat pozitiv şi legat de soare) se ridică într-o mişcare de spirale întretăiate. Curentul Ida ajunge la nara stângă

şi curentul Pingala la nara dreaptă. De aceea, exercițiile de respirație sunt considerate ca cele mai eficiente pentru a provoca trezirea forței Kundalini.

Pentru că, astupând nara dreaptă, aspirați aer prin nara stângă, produceți astfel un curent care trece prin canalul Ida. Acest curent traversează şi centrul unde doarme Kundalini, centrul Muladhara, şi produce vibrații uşoare care tind să o trezească un pic. Astupând nara stângă, aspirați aer prin nara dreaptă, curentul va trece prin canalul Pingala, şi el, de asemenea, va da câteva impulsuri forței Kundalini. Şi aşa mai departe... Deci, practicând în fiecare dimineață exercițiile noastre de respirație, puteți, încet, să treziți forța Kundalini. Dar nu trebuie prelungite aceste exerciții.

Când eram în India, am auzit vorbindu-se de tot felul de metode pe care le foloseau yoghinii pentru trezirea Kundalini. Unele erau incredibile, până la introducerea unui fir de argint într-un loc pe care nu am să-l numesc. Unii făceau toate nebuniile pentru trezirea acestei forțe!

Cel mai bun sfat de dat Occidentalilor este de a nu fi tentați să trezească Kundalini, ci de a trăi o viață pură, în acord cu legile divine. Ea se va trezi atunci când va veni momentul, nu trebuie grăbit acesta. Orice alt fel de a proceda e riscant, pentru că această forță e asemenea unui foc, care poate face ravagii distrugând unele organe ale corpului. Când totul se desfăşoară natural, fără şocuri, omul se trezeşte în armonie la conştiința lumii divine.

... Eu simt în voi o imensă dorință de a face eforturi pentru a ajunge la această trezire a conştiinței. Puteți începe lucrul, dar trebuie să fiți foarte prudenți, foarte raționali, şi să nu vă lansați fără o direcție, dacă nu, riscați să vă dezechilibrați, să vă distrugeți. Deci, nu vă grăbiți, aceasta va veni cu blândețe, încet-încet. Tot ce avem aici ca exerciții, practică, sunt exerciții din yoga, care vă vor permite într-o zi să treziți forța Kundalini. Mulți cred că pentru a găsi spiritualitatea adevărată trebuie să meargă în India, dar trebuie de asemenea să ştie că învățământul Fraternității Albe Universale, care e adevăratul învățământ a lui Cristos, ne aduce o yoga modernă, adaptată Occidentalilor.

Înțelepții Indiei spun că înainte de trezirea şarpelui Kundalini yoghinul trebuie să-şi elibereze canalul central, Sushuma. Printr-o viață pură, prin exerciții potrivite, el curăță acest canal. Această curățire e necesară pentru că, odată cu trezirea şarpelui Kundalini, el începe să activeze întreaga viață psihică a omului; este un foc aşa de intens, care arde tot. De aceea drumul său trebuie să fie eliberat de toate impuritățile şi obstacolele, pentru ca el să poată trece rapid, fără stricăciuni pentru om şi să atingă centrul coronal, chakra Sahasrara.

Şi ce spune Iisus în Evanghelii? "Străduiți-vă să intrați prin poarta strâmtă", sau "Mai repede trece o cămilă prin urechile acului decât un bogat prin poarta Împărăției Cerurilor" (pentru comentarii asupra acestor versete, a se vedea "Un nou înțeles al Evangheliilor - colecția Izvor). Aceste două fraze au o semnificație foarte profundă: ele arată că într-adevăr canalul central e aşa de îngust, încât forța care aduce iluminarea nu poate să treacă dacă ființa nu e pură. Dacă aveți prea multe lucruri în buzunare, nu puteți băga mâinile, trebuie să vă

debarasați de toate acestea. Vedeți, yoghinii Indiei, Evangheliştii spun aceleaşi adevăruri. Ei bine, acestea sunt adevărurile pe care le aprofundăm în Învățământul Fraternității Albe Universale.

Cap VI **Chakrele**

Sistemul Chakrelor

De unde vine obiceiul de a reprezenta îngerii cu aripi?... Ajunge să vedem o pictură sau o sculptură care prezintă o ființă înaripată pentru a şti că este un înger. De ce aceste aripi? Care e sensul lor? Îngerii au cu adevărat aripi? Nu, dar acest fel de a-i reprezenta provine dintr-o ştiință foarte veche privind ființa umană şi centrii săi subtili. Marii Inițiați ai trecutului ştiau că pe spate, la nivelul umerilor, ființa umană posedă doi centri foarte puternici. Aceşti centri situați în corpurile eteric şi astral sunt capabili să producă turbioane care permit celui care a ştiut să-i dezvolte a se deplasa în spațiu. În tradiția greacă, zeul Hermes e reprezentat cu aripi, dar la călcâie, pentru că şi călcâiul posedă un centru foarte important care e de asemenea în legătură cu puterea de a se deplasa în spațiu.

În realitate, aceşti centri subtili sunt într-un mare număr în corpul nostru. De exemplu, în timp ce contemplați răsăritul soarelui, absorbiți lumina sa printr-un centru care e situat deasupra splinei. Soarele ne trimite energia sa care soseşte la noi sub formă de mici sfere luminoase. Acest centru absoarbe deci lumina solară şi o împarte în şapte culori ca cele ale prismei. Apoi trimite aceste şapte raze în organism, repartizându-le astfel: roşul şi oranjul spre organele sexuale, galbenul spre inimă şi plămâni, verdele spre stomac, ficat, intestine, rinichi; albastrul spre gât şi nas; violetul spre cap. Roşul poate reîmprospăta şi sistemul nervos. Unei persoane obosite îi lipseşte roşul şi ea poate să-şi amelioreze starea concentrându-se pe această culoare.

Funcția fiziologică a splinei este, o ştiți, de a forma globulele roşii ale sângelui. Nu e de mirare, deci, că centrul eteric al vitalității e plasat chiar deasupra ei. Pentru a capta particulele de vitalitate care vin de la soare, trebuie ca dimineața să vă gândiți la acest centru pentru a-l activa, a-l face mai receptiv, şi a absorbi astfel mai bine lumina soarelui pentru a ameliora sănătatea şi vigoarea voastră.

Prin observație, disecție, cu ajutorul aparatelor din ce în ce mai perfecționate, anatomiştii care studiază de secole corpul uman au ajuns la o cunoaştere foarte detaliată a structurii sale fizice; dar sunt departe de a găsi ceea ce au găsit Inițiații, care grație clarviziunii lor şi experienței lor spirituale au descoperit anatomia subtilă a omului. Şi una din descoperirile cele mai impresionante este cea pe care au făcut-o Inițiații Indiei privind sistemul celor şapte chakre. De mai multe milenii, ei învață că deasupra corpului fizic, în corpurile eteric şi astral, omul posedă centrii subtili situați pe axa coloanei vertebrale. Ei îi numesc aceştri centri Chakre (în sanscrită înseamnă “roată”) sau

lotuşi.

De jos în sus aceştia sunt:

- la baza coloanei vertebrale: Muladhara, lotusul cu patru petale.
- deasupra organelor genitale: Svadhishana, lotusul cu şase petale.
- în regiunea buricului şi al plexului solar: Manipura, lotusul cu zece petale.
- în regiunea inimii: Anahata, lotusul cu doisprezece petale.
- în partea din fața gâtului: Vishuda, lotusul cu şaisprezece petale.
- între cele două sprâncene: Ajna, cu două petale mari, divizate în 48 de petale fiecare: în total 96 petale.
- în creştetul capului: Sahasrara, lotusul cu o mie de petale. În realitate el are 960 petale, iar în mijloc are o corolă de 12 petale, în total are 972 petale. Cele 12 petale din mijloc sunt galben aurii, cele 960 sunt violete, iar cele două corole se învârt în sens invers.

Nu se pot găsi urme ale acestor centri spirituali în corpul fizic, pentru că ei sunt situați în corpul eteric. Organele corpului nostru sunt subordonate influenței lor.

Aceşti centri subtili sunt inactivi la aproape toți oamenii. Pentru a-i stimula, un yoghin trebuie să-şi trezească forța Kundalini care doarme la baza coloanei vertebrale, şi să o facă să urce străbătând chakrele unde ea declanşează şi eliberează puterile pe care le conțin. Forța Kundalini e reprezentată ca un şarpe înfăşurat de trei ori în jurul său în interiorul unei figuri triunghiulare, în centrul ceakrei Muladhara. Când se trezeşte, e ca o flamă, un foc care începe să urce în spirală în lungul coloanei vertebrale, şi în urcare ea întâlneşte şi stimulează celelalte chakre. Cu limba sa, spune tradiția, şarpele Kundalini acționează asupra fiecărei chakre pentru a suda şi a lega diferite elemente care îi permit să se învârtă. O chakră e un sistem foarte delicat cu un angrenaj de o extremă finețe şi numai şarpele Kundalini poate regla aceste roți şi a le pune în funcțiune. În momentul când chakra începe să se rotească, se manifestă facultățile şi puterile care sunt legate de ea.

Chakrele se deosebesc unele de altele prin culoarea lor, numărul de petale, adică numărul şi intensitatea vibraților lor, divinitățile care locuiesc în ele, şi mai ales prin virtuțile şi puterile pe care trezirea lor le conferă omului: Muladhara îi dă energie vitală; Svadhishana îi dă forța creatoare; Manipura îi dă conştiința colectivă; Anahata îi dă iubirea universală; Vishuda îi dă înțelepciune; Ajna îi dă clarviziune; Sahasrara îi dă atotputernicia şi libertatea. Se spune că o divinitate sau Shakti locuieşte în fiecare chakră. Numele lor, începând de jos, sunt: Dakini Shakti, Rakini Shakti, Lakini Shakti, Kakini Shakti, Shakini Shakti şi Hakini Shakti. Ajunsă la sfârşitul călătoriei sale, forța Kundalini atinge Shiva, principiul masculin. Reunirea celor două principii masculin şi feminin, capul şi coada şarpelui, se face într-o lumină orbitoare. Din acel moment, yoghinul, ajuns pe culme, e liber de orice constrângere.

Hinduşii dau chakrelor o reprezentare foarte detaliată. Ar dura prea mult

să ne oprim asupra fiecăreia, şi mă voi opri numai asupra Chakrei inimii: Anahata. E foarte important pentru dezvoltarea voastră spirituală să purtați în inimă imaginea acestei chakre, care este centrul iubirii universale, pentru că acesta reprezintă această dragoste dezinteresată, atât de vastă, care trezeşte în voi inteligența adevărată, intuiția.

Cât despre cele trei chakre ale capului, Inițiatul le dezvoltă în ultima fază a evoluției sale, când totul în el este gata, şi toată ființa sa e dezvoltată armonios. Dacă vreți o imagine pentru a înțelege mai bine aceste trei chakre, putem spune că ele seamnă cu acele aparate pe care le utilizează submarinele: un periscop, un ochi care vede deasupra apei; un radar, care informează despre prezența altor vapoare din jur; şi un radio, grație căruia se pot capta şi emite mesaje, apeluri... Ei bine, ființa umană e dotată cu aceleaşi aparate, cu aceleaşi antene.

Cele trei chakre ale capului sunt trei antene pe care plexul solar le poate utiliza ca şi un submarin aflat sub apă. “Dar, veți spune, de ce aceste antene sunt plasate pe cap? De ce plexul solar nu e dotat el însuşi cu ochi şi urechi?” El le are, dar pentru evoluția ființei umane, Inteligența cosmică a amplasat altele în creierul său.

Acum, vă pot da un exercițiu foarte simplu pentru a dezvolta chakra gâtului, Vishuda. Puteți, din când în când, să vă planificați ca în timpul meditației să nu faceți altceva decât să ascultați numai, fără să gândiți... şi să încercați să auziți vocea înțelepciunii, vocea spiritelor luminoase. Evident, primele zile, săptămâni, nu veți auzi poate nimic; dar dacă perseverați în acest exercițiu, veți auzi vocea interioară, dulcea voce a lui Dumnezeu... O numim uneori vocea liniştii, atât e de fină şi de subtilă, dar în ziua când veți reuşi să o auziți, toată ființa voastră se va cutremura... nu sunt cuvinte pentru a exprima ceea ce este această voce.

Pentru a dezvolta Ajna chakra, vă imaginați că vedeți cu ochii interiori pământul, cerul, spațiul, cu creaturile nenumărate care îl locuiesc, toate lumile vizibile şi invizibile. Le priviți aşa, foarte simplu, cu multă dragoste, şi deja sunteți pe cale să treziți vederea voastră spirituală.

Pentru chakra creştetului capului, este de asemenea un exercițiu de făcut, dar ar putea fi periculos pentru unii şi o să vă vorbesc altă dată despre el. În timp ce primele două sunt inofensive: faceți-le, puteți să le practicați fără nici un pericol. Nimic rău nu vi se va întâmpla dacă o să căutați să auziți vocea divină. Faceți ca şi cum ați asculta cu amândouă urechile; dar în realitate, se trezeşte o a treia ureche. Şi e la fel dacă încercați să contemplați minunile lumii invizibile, un al treilea ochi se va deschide. Astfel, în fiecare zi, câte puțin, veți parcurge un drum extraordinar care, dacă ştiți să perseverați, vă va conduce la iluminare.

În geneză se spune că Adam şi Eva trăiau în grădina Edenului, unde, printre toate soiurile de arbori, creşteau Arborele Vieții şi Arborele Cunoaşterii Binelui şi Răului. Dumnezeu le-a interzis să mănânce din fructele Arborelui

Cunoaşterii Binelui şi Răului. Dar iată că şarpele a reuşit să o convingă pe Eva, care l-a convins pe Adam să mănânce din fructul interzis... Şi cunoaşteți continuarea.

Ei bine, acest Arbore al Cunoaşterii Binelui şi Răului nu e altul decât sistemul chakrelor în lungul coloanei vertebrale, şi şarpele care era la baza arborelui, înfăşurat în jurul lui însuşi, este forța Kundalini. Şarpele i-a vorbit Evei, spunându-i: “Dacă vei mânca din fructele acestui arbore (adică dacă trezeşti chakrele), vei deveni ca şi Dumnezeu, vei avea omnisciență, clarviziune, puterea întreagă.” Evident, Eva a fost tentată şi Adam la fel. Ei da, dar era prematur, ei nu erau pregătiți să suporte puterea acestor forțe puse în acțiune. Ei ar fi trebuit să continue să mănânce fructele Arborelui Vieții, adică de a absorbi energia plexului solar, care e în legătură cu cosmosul întreg. Pentru că, grație acestei energii, nu ar fi cunoscut nici oboseala, nici suferința, nici moartea. Da, Arborele Vieții e plexul solar, în timp ce celălalt arbore, Arborele Cunoaşterii Binelui şi Răului, este coloana vertebrală. Adam şi Eva au fost prea grăbiți să-i mănânce fructele, ar fi trebuit să aştepte până când Dumnezeu le-ar fi spus să o facă, să vină momentul.

Acum, acelaşi lucru se petrece cu oamenii. Cei care ştiu să se hrănească cu plexul solar, care e legat de soare, ajung din nou să mănânce fructele Arborelui Vieții: ei absorb prana, elixirul vieții veşnice. În timp ce aceia care vor să mănânce prematur fructele celuilalt arbore înainte de a se fi întărit suficient, se expun celor mai mari pericole. Ei încearcă să trezească forța Kundalini, ei vorbesc cu şarpele, iar acesta îi împinge spre moarte. Da, moartea spirituală.

Trezirea chakrelor făcută de forța Kundalini trebuie să se facă cu multă precauție. V-am dat câteva metode simple pentru a lucra asupra chakrelor Vishuda şi Ajna, şi pot acum să adaug o alta care e valabilă pentru toate chakrele: cântecul. Cântatul produce unde care fac să vibreze centrii subtili ai omului. Evident, nu e vorba a cânta orice şi oricum. Numai vibrațiile produse prin cântece profunde, mistice, pe care le executați cu conştiința forței spirituale care o reprezintă, pot începe trezirea acestor centri adormiți.

Noi avem în Fraternitatea Albă Universală un întreg repertoriu de cântece mistice compuse de Maestrul Peter Deunov. Cântatul e un act sacru, dacă le cântați conştienți, unele cântece vor trezi în coloana voastră vertebrală o forță vie; această forță care se ridică soseşte până la cap, pentru a ieşi prin centrul superior. Dacă în timpul cântatului, simțiți un frison care vă parcurge din picioare până în cap, în lumină şi puritate, aceasta arată cum corpul vostru vibrează o clipă în armonie cu universul. Dar aceasta e o binecuvântare pe care poate nu o cunoaşteți, încă, sau pe care n-ați experimentat-o decât fugitiv. Când veți cunoaşte cu adevărat această senzație în plenitudinea sa, veți înțelege bogăția şi puterea cântatului pentru dezvoltarea vieții spirituale.

II

Există un obicei milenar de a arde esențe sau alte substanțe parfumate în temple şi biserici. Fumul, care se ridică în spirale, e un simbol al urcării forței Kundalini prin chakre. Cădelnița cu jăraticul reprezintă chakra Mulhadhara, şi fumul reprezintă şarpele de foc, Kundalini. Acest simbol al cădelniței arată că trebuie să aruncăm anumite materii în cămin, şi să alimentăm, pentru ca forța să se poată ridica. Menținând tradiția de a arde esențe în biserici, creştinismul a conservat ritualuri care i-au fost transmise dintr-un trecut îndepărtat, chiar dacă sensul lor s-a pierdut.

Dacă aruncăm o privire asupra altor tradiții spirituale, vom găsi această ştiință Kundalini sub o altă formă. În tradiția greacă, de exemplu, ea apare sub forma caduceului lui Hermes cu cei doi şerpi împletiți în jurul baghetei centrale. Cei doi şerpi sunt Ida şi Pingala, cei doi curenți care înconjoară canalul Sushuma şi pe care yoghinii îi activează prin respirație pentru a trezi forța Kundalini.

În tradiția Kabbalistică, regăsim aceeaşi ştiință în Arborele Sefirotic cu cei doi stâlpi ai rigorii (pozitiv) şi clemenței (negativ) situați de o parte şi de alta unui stâlp central sau al echilibrului. Doi curenți coborând din sefirotul Kether trec prin Hokmak şi Binah, se încrucişează în Daath, trec prin Netzach şi Hod şi se încrucişează în fine în Iesod care, simbolic, reprezintă organele genitale.

Dacă mergeți în Tibet, veți vedea că arhitecții tibetani au ascuns această ştiință, Kundalini şi chakrele, în felul de a construi edificii sacre pe care le numesc “stupas”. Peste tot, la intrarea sanctuarurilor, mănăstirilor, pe marginile drumurilor, vedem aceste construcții care au toate aceeaşi structură: o bază în formă de cub, apoi o parte rotundă, sferică, apoi o parte conică, triunghiulară, deasupra căreia se găseşte un element în arc de cerc ca o semilună, iar pe el un ornament în formă de flamă pe care poate fi comparat cu un deget ridicat, sau litera Iod a alfabetului ebraic.

Toată ştiința omului şi universului este ascunsă în structura acestor edificii. Într-adevăr, cele cinci forme geometrice corespund, după tradiția tibetană, celor cinci elemente: cubul - pământului, sfera - apei, conul - focului, semicercul - aerului şi flamei - eterului. Cele cinci forme şi cele cinci elemente corespund în om celor cinci chakre, pentru că tibetanii au redus de două ori două chakre la una singură. Astfel, cubul reprezintă Muladhara şi Svadhisthana reunite, pentru că sunt ambele legate pământului, materiei cele mai condensate. Deasupra se află chakra ombilicală Manipura, reprezentată de cerc; apoi Anahata, chakra inimii, reprezentată de triunghi. Mai sus, chakra gâtului, Vishuda, e figurată de lună, şi ultimele două chakre Ajna şi Sahasrara sunt reunite de asemenea într-o singură figură, cea a flamei.

Fiecare din cei cinci centri este sediul unui Dhyani-Buda sau Buda de meditație. Aceştia sunt, începând din centrul inferior: Amoghasiddhi, Ratnasambhava, Akshobhia, Amoghasiddhi şi Vairocana. Cele cinci Dhyani-Buda

au fiecare calitățile, virtuțile proprii. Se mai numesc şi Buda ai celor cinci înțelepciuni, pentru că fiecare virtute e considerată ca o înțelepciune.

Cele cinci Dhyani-buda sunt venerate în Tibet, dar deasupra tuturor e venerat Buda Avalokiteshvar. După legendă, el e fiul lui Buda Amithabha, şi a fost primul care a pronunțat pentru prima oară silabele sacre: **OM MANI PADME HUM.** Legenda povesteşte, de asemenea, că într-o zi, pe când privea lumea oamenilor, în fața suferințelor şi mizeriei lor, a simțit pentru ei o aşa compasiune, încât capul său s-a făcut țăndări. Tatăl său, Buda Amithabha, i-a dat atunci zece capete plus al său propriu, în timp ce din corpul lui Avalokiteshvar ieşeau mii de brațe. Astfel, el e reprezentat cu unsprezece capete şi mii de brațe venind în ajutorul oamenilor.

Iată, în rezumat, cum tibetanii, care au primit aceeaşi învățătură despre chakre ca şi hinduşii, au exprimat toată această ştiință în structura edificilor lor sacre care reflectă structura ființei umane şi cea a universului.

Chakrele Ajna şi Saharara

Trebuie să păstrăm o parte din noi înşine trează, seara, înainte de a adormi, trebuie să vă gândiți să lăsați pe cineva să vegheze asupra voastră în timpul somnului. Iisus a spus: “Vegheați şi rugați-vă.” Mulți au crezut că e vorba de a veghea numai în planul fizic, atunci, cei săraci, ca să poată aplica acest percept pe care nu l-au înțeles bine, se trezeau în plină noapte, se extenuau, luptând împotriva somnului, şi sfârşeau stricând ritmurile naturale ale corpului lor... Nu, în alt plan trebuie să fiți treji; în timpul nopții trebuie să dormiți, pentru a lăsa celulele corpului să se odihnească, dar, în acelaşi timp, trebuie să vegheați în plan spiritual, adică să vă asociați cu cel ce veghează tot timpul, cu cel care nu doarme niciodată...

Absolut imobil şi impasibil, există în voi un Veghetor etern care vede tot, înregistrează tot. Locuința sa este între cele două sprâncene, în chakra Ajna. De ce spun impasibil? Pentru că, orice vi s-ar întâmpla, el nu face nimic pentru a vă salva. Dacă sunteți obinuiți să observați viața voastră interioară, veți simți că în cele mai rele momente, cineva dinăuntrul vostru observă totul, înregistrează implacabil ceea ce se petrece, dar nu face nimic pentru a vă ajuta... nu e rolul său, şi chiar şi suferințele voastre îl fac să surâdă. E inutil să-l rugați; el priveşte, observă, înregistrează... şi surâde.

Pentru a putea deveni vigilent, lucid, trebuie să vă concentrați din când în când asupra centrului Ajna dintre sprâncene, să vă identificați cu acest Veghetor etern. Atunci, chiar şi în somn, rămâneți treji: corpul vostru va dormi, dar spiritul vostru vigilent, treaz, va călători, va întâlni alte ființe şi va studia minunățiile universului.

Putem compara chakra Ajna cu un ochi, cu o bulă de cristal, cu o oglindă magică. Ea are o virtute pasivă, feminină: pe această oglindă se reflectă toate evenimentele universului. Grație ei, puteți vedea totul, dar nu puteți acționa

cum vreți, nu vi se dă posibilitatea. Ea vă dă viziunea, primiți imagini, dar nu puteți schimba cursul evenimentelor sau forțelor. Pentru aceasta, trebuie să ajungeți la ultima chakră, Sahasrara, care este emisivă, dinamică, masculină, şi care vă dă puterea de a acționa. Când forța Kundalini atinge chakra Ajna, Inițiatul are viziunea clară asupra lucrurilor, dar nu e atotputernic: rămâne încă vulnerabil, expus forțelor contrare, pendulând între bine şi rău. Iată de ce ea trebuie să meargă până sus la Sahasrara.

Când intrăm în templele hinduse, găsim aproape peste tot simbolul lingamului. Lingamul nu e altceva decât o piatră orizontală pe care se ridică o piatră verticală. Piatra orizontală reprezintă principiul feminin, în timp ce piatra ridicată vertical reprezintă principiul masculin. Toți adepții, bărbați, femei, băieți, fete se roagă şi se înclină cu venerație în fața acestui simbol pe care îl ornează cu ghirlande de flori, pentru că e reprezentarea generării, a fertilităţi oamenilor şi a zeilor.

Lingamul e un simbol de o mare profunzime. El arată că principiile masculin şi feminin nu trebuie să fie separate ci unite. Ori, la oameni, ele sunt separate. Bărbații, femeile nu ştiu să găsească celălalt principiu în ei înşişi, de aceea îl caută în exterior şi se frământă pentru că nu îl găsesc, sau dacă îl găsesc, nu le aduce plenitudinea. Bărbații şi femeile nu pot găsi plenitudinea căutând în exterior, ci unind cele două principii în ei înşişi, fiind femeie şi bărbat în acelaşi timp. În acel moment, ei nu mai au nevoie de a se uni exterior cu o ființă complementară, sunt compleți: ei au înțelepciunea, forța, puterea bărbatului şi au tandrețea, delicatețea, puritatea, sensibilitatea femeii; sunt ei înşişi simbolul lingamului, nu le lipseşte nimic, totul li se supune, pentru că ştiu să fie în acelaşi timp emisivi şi receptivi.

Regăsim această polaritate, masculin şi feminin, în chakrele Ajna şi Sahasrara. Piatra orizontală, principiul feminin, este chakra Ajna, chakra care recepționează, captează, care reflectă. Iar cealaltă, piatra verticală, e principiul masculin, e chakra activă, dinamică, cea care creează, proiectează: Sahasrara. Şi când Inițiatul ajunge să unească Ajna şi Sahasrara, devine perfect, atotputernic, e ca şi Shiva, posedă lingamul viu.